

Arrest

nr. 235 685 van 29 april 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
 2. X
 in hun hoedanigheid als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige
 kinderen:
 X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X, X, X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 4 maart 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 augustus 2019.

Gelet op de terechtzitting van 6 augustus 2019, waar de voorzitter de zaak tegensprekelijk uitstelt naar de zitting van 1 oktober 2019.

Gelet op het tussenarrest nr. X van 14 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake eerste verzoekster (A.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Khartoum op 16 oktober 2005. U groeide op in Khartoum samen met uw jongere zussen en uw ouders. Uw vader werkte als tandarts in Soedan terwijl uw moeder advocate was. Na uw geboorte werd uw moeder in het hospitaal buiten haar wil besneden – nadat uw grootmoeder (langs vaders zijde) hiervoor had betaald. U haalt aan dat de familie langs uw vaders zijde voorstander was en nog steeds is van dergelijke praktijken. Uw ouders slaagden er echter steeds in een mogelijke besnijdenis te vermijden of uit te stellen voor hun dochters (onder andere omwille van uw gezondheidsproblemen). Eind 2016 trok u met uw gezin naar Dubai – nadat uw vader problemen had gekend met enkele collega's/militairen in Soedan. Uw vader kende er iemand van wie hij hoopte dat hij jullie kon helpen. Dat bleek echter niet het geval waarop jullie na enkele dagen terugkeerden naar Soedan. Begin 2017 stelde uw grootvader een ultimatum voor aan uw ouders. Na de examens op school wilde hij dat u en uw zusjes eindelijk besneden zouden worden. Uw vader regelde hierop een vlucht naar het buitenland. U legde uw examens nog af maar hierna verliet u het land samen met uw ouders en uw zussen. Jullie namen het vliegtuig en kwamen na een tussenstop aan in België. Uw moeder en vader dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten op 22 maart 2017 (zie dossier CGVS 17/12227 en 17/12227B). Beide verzoeken kenden een negatieve afloop – zowel voor het CGVS als in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 4 juli 2018 dienden uw ouders voor u en uw zussen een verzoek om internationale bescherming in. U vertelt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van uw eigen verzoek dat u niet kan terugkeren naar Soedan omdat u er vreest besneden te zullen worden (onder druk van de familie van uw vader). U voegt eraan toe dat ook uw vader problemen heeft gekend in Soedan met zijn collega's. Tot slot haalt u aan dat u aan een ernstige vorm van scoliose lijdt die niet kan behandeld worden in Soedan.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en hadden uw ouders de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen gaan, omdat u vreest besneden te zullen worden onder druk van de familie van uw vader – die hevige voorstanders zouden zijn van dergelijke traditionele praktijken. Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen en die van uw ouders op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op een feit dat volledig voortvloeit uit hetzelfde motief dat werd aangehaald door uw moeder M.A. (CG 17/12227B) tijdens haar verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat u en uw zussen het risico lopen besneden te zullen worden in uw land van herkomst. Anderzijds verwijst u naar

de problemen die uw vader gekend zou hebben in uw land van herkomst – feiten die eveneens volledig voortvloeien uit het motief dat uw vader A.B. (CG 17/12227) aanhaalde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangezien de door u aangehaalde feiten gebaseerd zijn op de reeds besproken motieven in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders, wordt eerst een overzicht geschetst van deze aanvragen die voordien werden ingediend door uw moeder en uw vader. Uw beide ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2017. Uw moeder haalde in het kader van haar verzoek zoals gezegd een vrees voor besnijdenis aan in hoofde van haar minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan. Het CGVS oordeelde echter dat uw moeder deze vrees niet aannemelijk wist te maken (beslissing genomen door het CGVS op 8 december 2017). Ook het verzoek van uw vader (die problemen aanhaalde met collega's in Soedan) kende een negatieve beslissing door het CGVS op dezelfde datum. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan op 10 januari 2018 bij de RvV. Deze beroepsinstantie bevestigde echter het oordeel van het CGVS op 12 juni 2018. **Aangezien de door u aangehaalde vrees volledig voortvloeit uit het motief aangehaald door uw moeder in het kader van haar eigen verzoek, wordt eerst verwezen naar de beslissing van het CGVS en naar de hierin uitgebreid besproken argumenten voor de nietaannemelijkheid van de aangehaalde vrees van uw moeder ten opzichte van u en uw zussen:**

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan.

U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminkte en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13). Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.

Ten eerste, verklaarde u, dat iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale verminking gekant is. Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, A.B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk. Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is.

Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale verminking.

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12). Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale verminking (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een uitzonderlijke situatie worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vreest te worden geherinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale verminking na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken.

Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw eigen sleutelrol – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.17). Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16).

U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan. Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfubuleerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot, namelijk dat hij door de Soedanese autoriteiten werd beschuldigd van desertie, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gebaseerd zijn op de problemen van uw echtgenoot. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld.

Zoals in de eerder genomen beslissing van het CGVS - zoals hierboven integraal hernomen – in het kader van het verzoek van uw moeder uitgebreid werd besproken, luidde het besluit dat uw

moeder haar vrees in uwen hoofde niet aannemelijk kon maken. Rekening houdend met de verklaringen van uw moeder, alsook haar verklaringen over uw vader en uw familie waarbij uw moeder aangaf dat zij zich allen kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en uw moeder steunen in haar verzet tegen besnijdenis van haar dochters – en rekening houdend met het opleidingsniveau van uw moeder [ze beschikt over een universitair diploma, en ze doctoreerde vijf jaar], diende besloten dat uw moeder niet aannemelijk wist te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van haar minderjarige dochters, en dat zij hieromtrent niet zelf, gesteund door uw vader, een beslissing zou kunnen maken.

Ook de RvV bevestigde deze zienswijze van het CGVS nadat uw ouders beroep hadden aangetekend tegen de genomen beslissing van het CGVS. De RvV haalde in het uitgesproken arrest (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26) aan dat uw ouders niet aannemelijk konden maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer beiden hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie aangezien zij hier eveneens tegen gekant zijn. Verder stelde de RvV dat gezien het socio-economisch profiel van uw ouders redelijkerwijs kan worden aangenomen dat beide ouders die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor vrouwenbesnijdenis. De Raad stelde verder vast dat verzoekers (uw ouders) hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers (uw ouders) inderdaad tegen de besnijdenis zijn (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26). Tot slot wees de Raad dat daarenboven niet kan worden ingezien dat uw moeder, als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken (bij of na een eventuele bevalling). Des te meer omdat uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide families (van uw ouders) gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers (uw ouders) vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden (zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018 , p.27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw moeder in het kader van haar verzoek haar vrees in uwen hoofde (besneden te zullen worden in uw land van herkomst) niet aannemelijk wist te maken, met name omdat de actor van vervolging niet geconcretiseerd kon worden, en omdat, aldus uw beide ouders, heel uw familie gekant is tegen vrouwenbesnijdenis. De besnijdenis van uw moeder na haar eerste bevalling werd ook als een uitzonderlijke gebeurtenis beschouwd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw beide ouders wel degelijk in staat zijn u en uw zussen te beschermen tegen dergelijke traditionele praktijken rekening houdend met hun profiel, rekening houdend met de houding van hun beide families en rekening houdend met het feit dat ze u en uw zussen tot op heden steeds wisten te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking.

Bij uw eigen verklaringen, alsook die van uw ouders, tijdens de persoonlijke onderhouden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo haalt u in het kader van uw verzoek aan dat uw grootvader (langs vaderszijde) wel degelijk voorstander zou zijn van besnijdenis, net zoals de hele familie langs uw vaderszijde. U voegt er bovendien aan toe dat uw grootvader – begin 2017 – uw ouders voor een ultimatum zou hebben gesteld: uw grootvader zou met name tegen uw ouders gezegd hebben dat hun dochters – u en uw zussen – eindelijk besneden zouden moeten worden nadat de laatste examens op school zouden hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 17 januari 2019, p.6). Dit zou de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit Soedan begin maart 2017. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw moeder, noch uw vader, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, op geen enkel moment een dergelijk ultimatum – uitgaande van uw grootvader – hebben vermeld tijdens hun persoonlijke onderhouden. Integendeel, in hun versie van de feiten – in het kader van hun persoonlijke verzoeken – verklaarde uw vader dat zijn problemen op zijn werk de directe aanleiding vormden voor de vlucht uit Soedan. Een belangrijker vaststelling is echter dat uw moeder en uw vader aanhaalden in het kader van hun beider verzoek om internationale bescherming dat hun beide families gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis – dus ook de familie langs uw vaderszijde. Zo verklaarde uw moeder dat haar ouders tegen dergelijke praktijken gekant zijn – waardoor onder meer de zussen van uw moeder niet zijn besneden.

Ook uw vader haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij van mening is dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.15). Sterker nog, het feit dat uw moeder niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met uw moeder zoals hij zelf stelde (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14). Verder stelde uw vader dat zijn familie – die ook familie van uw moeder is, aangezien uw vader de zoon is van de tante van uw moeder (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie ziet, en dat ze niet geloven in de praktijk. Op basis van deze verklaringen van uw ouders werd vastgesteld dat uw hele familie, zowel langs vaders, als moederszijde, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. De vaststelling dat u en uw ouders nu plotseling wel stellen dat de familie van uw vader hevige voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn, komt dan ook niet geloofwaardig over, en getuigt eerder van enig opportunisme. Het CGVS ziet niet in waarom uw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming een dergelijk belangrijk element – het beweerde gesteld ultimatum door uw grootvader om u en zussen te besnijden – niet naar voren zouden hebben gebracht. Ook kan niet ingezien worden waarom uw ouders in het kader van hun verzoek met de nodige stelligheid poneerden dat hun beide families tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn en in het kader van uw verzoek het omgekeerde beweren (wat de familie van uw vader betreft). Uw vader stelt nu in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat hij de vraag niet goed begrepen had tijdens zijn persoonlijk onderhoud (in het kader van zijn verzoek), dat hij dacht dat de mening gevraagd werd van zijn gezin wat betreft vrouwenbesnijdenis (en niet van zijn bredere familie) (zie notities persoonlijk onderhoud, CG 18/15099, dd. 17 januari 2019, p.6). Nochtans staat in de notities van het persoonlijk onderhoud met uw vader (in het kader van zijn verzoek om bescherming – zie notities, CG 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) duidelijk vermeld dat aan uw vader de mening gevraagd werd van zijn eigen familie, zoals de mening van zijn moeder, aangaande vrouwenbesnijdenis waarop uw vader antwoordt dat het een slechte traditie is en dat zowel zijn familie als die van uw moeder ertegen gekant zijn. Zulk antwoordt laat weinig tot geen ruimte voor interpretatie. Uw vader stelt in zijn antwoord immers dat zowel de familie van uw moeder als zijn eigen familie tegen zulke traditionele praktijken (als vrouwenbesnijdenis) gekant zijn. De vergoelijkende boodschap dat hij de vraag niet goed begrepen had gaat in dit geval om duidelijke redenen niet op. **Uit het voorgaande besluit het CGVS dan ook dat er geen of onvoldoende nieuwe elementen aanwezig zijn om de genomen beslissing – in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders – om te buigen.** De loutere omkering van de verklaringen omtrent de houding van uw vaders familie omtrent vrouwenbesnijdenis volstaat hier om evidente redenen niet. U legt ook geen andere (overtuigende) elementen of documenten neer die de beoordeling van het verzoek van uw moeder kunnen wijzigen. U legt een medisch attest voor waarin aangegeven wordt dat u niet besneden bent – wat volgens de RvV eerder een aanwijzing en bevestiging was dat uw ouders wel degelijk in staat waren om u tegen vrouwelijke genitale verminking te beschermen. Uw moeder legt verder drie verschillende medische attesten neer die aantonen dat uw moeder wel degelijk besneden is (type III), maar dit werd of wordt niet in twijfel getrokken, niet in het kader van het verzoek van uw moeder, noch in het kader van uw eigen verzoek. Hier werd bijgevolg ook reeds uitspraak over gedaan in de beslissingen genomen door het CGVS en de RvV in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder.

Verder legt u een medisch document neer waarin beschreven wordt dat u aan een ernstige vorm van scoliose lijdt (zie document toegevoegd aan het administratief dossier). Ook dit gegeven haalde uw moeder reeds aan in het kader van haar eigen verzoek om internationale bescherming. Het CGVS verwees en verwijst nog steeds naar de hiertoe geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Voorts legt u enkele schoolrapporten (uit Soedan) voor, net zoals een Belgisch schoolattest (opgesteld door uw leraar in uw Hasseltse OKAN klas) maar deze documenten kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. U verwijst wel naar uw resultaten in uw Soedanees schoolrapport die beduidend minder zouden zijn na uw laatste examens in het derde semester – ten gevolge van de druk die uw zou hebben ervaren naar aanleiding van het gestelde ultimatum van uw grootvader – maar de resultaten tijdens het derde semester zijn niet beduidend minder te noemen, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, vormt dit niet noodzakelijk een aanwijzing voor het beweerde gestelde ultimatum van uw grootvader – waar zoals hierboven aangehaald weinig geloof aan gehecht kan worden.

Tot slot dient, wat betreft de vrees die u aanhaalt in het kader van de problemen die uw vader aanhaalde tijdens diens verzoek om internationale bescherming, met name de problemen die hij op zijn werk met enkele collega's (militairen) zou hebben gekend, verwezen te worden naar de genomen beslissing van het CGVS dat oordeelde dat uw vader deze vrees hoegenaamd niet aannemelijk kon maken (wat bevestigd werd door de RvV - zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018).

Bijgevolg kan op basis van uw bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.2. De bestreden beslissing inzake tweede verzoekster (D.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Khartoum op 18 maart 2007. U groeide op in Khartoum samen met uw zussen en uw ouders. Uw vader werkte als tandarts in Soedan terwijl uw moeder advocate was. Na de geboorte van uw oudste zus werd uw moeder in het hospitaal buiten haar wil besneden – nadat uw grootmoeder (langs vaders zijde) hiervoor had betaald. U haalt aan dat de familie langs uw vaders zijde voorstander was en nog steeds is van dergelijke praktijken. Uw ouders slaagden er echter steeds in een mogelijke besnijdenis te vermijden of uit te stellen voor hun dochters (onder andere omwille van gezondheidsproblemen van twee van uw zussen). Eind 2016 trok u met uw gezin naar Dubai – nadat uw vader problemen had gekend met enkele collega's/militairen in Soedan. Uw vader kende er iemand van wie hij hoopte dat hij jullie kon helpen. Dat bleek echter niet het geval waarop jullie na enkele dagen terugkeerden naar Soedan. Begin 2017 stelde uw grootvader een ultimatum voor aan uw ouders. Na de examens op school wilde hij dat u en uw zusjes eindelijk besneden zouden worden. Uw vader regelde hierop een vlucht naar het buitenland. U legde uw examens nog af maar hierna verliet u het land samen met uw ouders en uw zussen. Jullie namen het vliegtuig en kwamen na een tussenstop aan in België. Uw moeder en vader dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten op 22 maart 2017 (zie dossier CGVS 17/12227 en 17/12227B). Deze verzoeken om internationale bescherming kenden een negatieve afloop – zowel voor het CGVS als in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 4 juli 2018 dienden uw ouders voor u en uw zussen een verzoek om internationale bescherming in. U vertelt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van uw eigen verzoek dat u niet kan terugkeren naar Soedan omdat u er vreest besneden te zullen worden (onder druk van de familie van uw vader). U voegt eraan toe dat ook uw vader problemen heeft gekend in Soedan met zijn collega's.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk

onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en hadden uw ouders de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen gaan, omdat u vreest besneden te zullen worden onder druk van de familie van uw vader – die hevige voorstanders zouden zijn van dergelijke traditionele praktijken. Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen en die van uw ouders op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op een feit dat volledig voortvloeit uit hetzelfde motief dat werd aangehaald door uw moeder M.A. (CG 17/12227B) tijdens haar verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat u en uw zussen het risico lopen besneden te zullen worden in uw land van herkomst. Anderzijds verwijst u naar de problemen die uw vader gekend zou hebben in uw land van herkomst – feiten die eveneens volledig voortvloeien uit het motief dat uw vader A.B. (CG 17/12227) aanhaalde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangezien de door u aangehaalde feiten gebaseerd zijn op de reeds besproken motieven in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders, wordt eerst een overzicht geschetst van deze aanvragen die voordien werden ingediend door uw moeder en uw vader. Uw beide ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2017. Uw moeder haalde in het kader van haar verzoek zoals gezegd een vrees voor besnijdenis aan in hoofde van haar minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan. Het CGVS oordeelde echter dat uw moeder deze vrees niet aannemelijk wist te maken (beslissing genomen door het CGVS op 8 december 2017). Ook het verzoek van uw vader (die problemen aanhaalde met collega's in Soedan) kende een negatieve beslissing door het CGVS op dezelfde datum. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan op 10 januari 2018 bij de RvV. Deze beroepsinstantie bevestigde echter het oordeel van het CGVS op 12 juni 2018. **Aangezien de door u aangehaalde vrees volledig voortvloeit uit het motief aangehaald door uw moeder in het kader van haar eigen verzoek, wordt eerst verwezen naar de beslissing van het CGVS en naar de hierin uitgebreid besproken argumenten voor de nietaannemelijkheid van de aangehaalde vrees van uw moeder ten opzichte van u en uw zussen.**

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan.

U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminkte en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14).

Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2,

p.13). Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.

Ten eerste, verklaarde u, dat iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale verminking gekant is. Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, A.B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk. Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is. Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale verminking.

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12). Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale verminking (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een uitzonderlijke situatie worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vreest te worden geherinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale verminking na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken.

Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster

Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw eigen sleutelrol – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.17). Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16). U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan. Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfubuleerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw

minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot, namelijk dat hij door de Soedanese autoriteiten werd beschuldigd van desertie, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gebaseerd zijn op de problemen van uw echtgenoot. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld.

Zoals in de eerder genomen beslissing van het CGVS – zoals hierboven integraal hernomen – in het kader van het verzoek van uw moeder – uitgebreid werd besproken, luidde het besluit dat uw moeder haar vrees in uwen hoofde niet aannemelijk kon maken. Rekening houdend met de verklaringen van uw moeder, alsook haar verklaringen over uw vader en uw familie waarbij uw moeder aangaf dat zij zich allen kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en uw moeder steunen in haar verzet tegen besnijdenis van haar dochters – en rekening houdend met het opleidingsniveau van uw moeder [ze beschikt over een universitair diploma, en ze doctoreerde vijf jaar], diende besloten dat uw moeder niet aannemelijk wist te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van haar minderjarige dochters, en dat zij hieromtrent niet zelf, gesteund door uw vader, een beslissing zou kunnen maken.

Ook de RvV bevestigde deze zienswijze van het CGVS nadat uw ouders beroep hadden aangetekend tegen de genomen beslissing van het CGVS. De RvV haalde in het uitgesproken arrest (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26) aan dat uw ouders niet aannemelijk konden maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer beiden hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie aangezien zij hier eveneens tegen gekant zijn. Verder stelde de RvV dat gezien het socio-economisch profiel van uw ouders redelijkerwijs kan worden aangenomen dat beide ouders die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor vrouwenbesnijdenis. De Raad stelde verder vast dat verzoekers (uw ouders) hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers (uw ouders) inderdaad tegen de besnijdenis zijn (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26). Tot slot wees de Raad dat daarenboven niet kan worden ingezien dat uw moeder, als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken (bij of na een eventuele bevalling). Des te meer omdat uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide families (van uw ouders) gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers (uw ouders) vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden (zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018 , p.27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw moeder in het kader van haar verzoek haar vrees in uwen hoofde (besneden te zullen worden in uw land van herkomst) niet aannemelijk wist te maken, met name omdat de actor van vervolging niet geconcretiseerd kon worden, en omdat, aldus uw beide ouders, heel uw familie gekant is tegen vrouwenbesnijdenis. De besnijdenis van uw moeder na haar eerste bevalling werd ook als een uitzonderlijke gebeurtenis beschouwd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw beide ouders wel degelijk in

staat zijn u en uw zussen te beschermen tegen dergelijke traditionele praktijken rekening houdend met hun profiel, rekening houdend met de houding van hun beide families en rekening houdend met het feit dat ze u en uw zussen tot op heden steeds wisten te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking.

Bij uw eigen verklaringen, alsook die van uw ouders, tijdens de persoonlijke onderhouden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo haalt u in het kader van uw verzoek aan dat uw grootvader (langs vaderszijde) wel degelijk voorstander zou zijn van besnijdenis, net zoals de hele familie langs uw vaderszijde. U voegt er bovendien aan toe dat uw grootvader – begin 2017 – uw ouders voor een ultimatum zou hebben gesteld: uw grootvader zou met name tegen uw ouders gezegd hebben dat hun dochters – u en uw zussen – eindelijk besneden zouden moeten worden nadat de laatste examens op school zouden hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 17 januari 2019, p.4). Dit zou de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit Soedan begin maart 2017. **Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw moeder, noch uw vader, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, op geen enkel moment een dergelijk ultimatum – uitgaande van uw grootvader – hebben vermeld tijdens hun persoonlijke onderhouden.** Integendeel, in hun versie van de feiten – in het kader van hun persoonlijke verzoeken – verklaarde uw vader dat zijn problemen op zijn werk de directe aanleiding vormden voor de vlucht uit Soedan. **Een belangrijker vaststelling is echter dat uw moeder en uw vader aanhaalden in het kader van hun beider verzoek om internationale bescherming dat hun beide families gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis – dus ook de familie langs uw vaderszijde.** Zo verklaarde uw moeder dat haar ouders tegen dergelijke praktijken gekant zijn – waardoor onder meer de zussen van uw moeder niet zijn besneden. Ook uw vader haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij van mening is dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.15). Sterker nog, het feit dat uw moeder niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met uw moeder zoals hij zelf stelde (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14). Verder stelde uw vader dat zijn familie – die ook familie van uw moeder is, aangezien uw vader de zoon is van de tante van uw moeder (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie ziet, en dat ze niet geloven in de praktijk. Op basis van deze verklaringen van uw ouders werd vastgesteld dat uw hele familie, zowel langs vaders, als moederszijde, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. De vaststelling dat u en uw ouders nu plotseling wel stellen dat de familie van uw vader hevige voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn, komt dan ook niet geloofwaardig over, en getuigt eerder van enig opportunisme. Het CGVS ziet niet in waarom uw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming een dergelijk belangrijk element – het beweerde gesteld ultimatum door uw grootvader om u en zussen te besnijden – niet naar voren zouden hebben gebracht. Ook kan niet ingezien worden waarom uw ouders in het kader van hun verzoek met de nodige stelligheid poneerden dat hun beide families tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn en in het kader van uw verzoek het omgekeerde beweren (wat de familie van uw vader betreft). Uw vader stelt nu in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat hij de vraag niet goed begrepen had tijdens zijn persoonlijk onderhoud (in het kader van zijn verzoek), dat hij dacht dat de mening gevraagd werd van zijn gezin wat betreft vrouwenbesnijdenis (en niet van zijn bredere familie) (zie notities persoonlijk onderhoud, CG 18/15099, dd. 17 januari 2019, p.6). Nochtans staat in de notities van het persoonlijk onderhoud met uw vader (in het kader van zijn verzoek om bescherming – zie notities, CG 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) duidelijk vermeld dat aan uw vader de mening gevraagd werd van zijn eigen familie, zoals de mening van zijn moeder, aangaande vrouwenbesnijdenis waarop uw vader antwoordt dat het een slechte traditie is en dat zowel zijn familie als die van uw moeder ertegen gekant zijn. Zulk antwoordt laat weinig tot geen ruimte voor interpretatie. Uw vader stelt in zijn antwoord immers dat zowel de familie van uw moeder als zijn eigen familie tegen zulke traditionele praktijken (als vrouwenbesnijdenis) gekant zijn. De vergoelijkende boodschap dat hij de vraag niet goed begrepen had gaat in dit geval om duidelijke redenen niet op. **Uit het voorgaande besluit het CGVS dan ook dat er geen of onvoldoende nieuwe elementen aanwezig zijn om de genomen beslissing – in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders – om te buigen.** De loutere omkering van de verklaringen omtrent de houding van uw vaders familie omtrent vrouwenbesnijdenis volstaat hier om evidente redenen niet. U legt ook geen andere (overtuigende) elementen of documenten neer die de beoordeling van het verzoek van uw moeder kunnen wijzigen. U legt een medisch attest voor waarin aangegeven wordt dat u niet besneden bent – wat volgens de RvV eerder een aanwijzing en bevestiging was dat uw ouders wel degelijk in staat waren om u tegen vrouwelijke genitale verminking te beschermen. Uw moeder legt verder drie verschillende medische attesten neer die aantonen dat uw moeder wel degelijk besneden is (type III), maar dit werd of wordt niet in twijfel

getrokken, niet in het kader van het verzoek van uw moeder, noch in het kader van uw eigen verzoek. Hier werd bijgevolg ook reeds uitspraak over gedaan in de beslissingen genomen door het CGVS en de RvV in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder.

Voorts legt u enkele schoolrapporten (uit Soedan) voor maar dit document kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. U verwijst wel naar uw resultaten in uw Soedanees schoolrapport die beduidend minder zouden zijn na uw laatste examens in het derde semester – ten gevolge van de druk die uw zou hebben ervaren naar aanleiding van het gestelde ultimatum van uw grootvader – maar de resultaten tijdens het derde semester zijn niet beduidend minder te noemen, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, vormt dit niet noodzakelijk een aanwijzing voor het beweerde gestelde ultimatum van uw grootvader – waar zoals hierboven aangehaald weinig geloof aan gehecht kan worden.

Tot slot dient, wat betreft de vrees die u aanhaalt in het kader van de problemen die uw vader aanhaalde tijdens diens verzoek om internationale bescherming, met name de problemen die hij op zijn werk met enkele collega's (militairen) zou hebben gekend, verwezen te worden naar de genomen beslissing van het CGVS dat oordeelde dat uw vader deze vrees hoegenaamd niet aannemelijk kon maken (wat bevestigd werd door de RvV - zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018).

Bijgevolg kan op basis van uw bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

1.3. De bestreden beslissing inzake derde verzoekster (J.) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Al Gahdaref op 13 september 2008. U groeide op in Khartoum samen met uw zussen en uw ouders. Uw vader werkte als tandarts in Soedan terwijl uw moeder advocate was. Na de geboorte van uw oudste zus werd uw moeder in het hospitaal buiten haar wil besneden – nadat uw grootmoeder (langs vaders zijde) hiervoor had betaald. U haalt aan dat de familie langs uw vaders zijde voorstander was en nog steeds is van dergelijke praktijken. Uw ouders slaagden er echter steeds in een mogelijke besnijdenis te vermijden of uit te stellen voor hun dochters (onder andere omwille van gezondheidsproblemen van uzelf en uw oudste zus). Eind 2016 trok u met uw gezin naar Dubai – nadat uw vader problemen had gekend met enkele collega's/militairen in Soedan. Uw vader kende er iemand van wie hij hoopte dat hij jullie kon helpen. Dat bleek echter niet het geval waarop jullie na enkele dagen terugkeerden naar Soedan. Begin 2017 stelde uw grootvader een ultimatum voor aan uw ouders. Na de examens op school wilde hij dat u en uw zusjes eindelijk besneden zouden worden. Uw vader regelde hierop een vlucht naar het buitenland. U legde uw examens nog af maar hierna verliet u het land samen met uw ouders en uw zussen. Jullie namen het vliegtuig en kwamen na een tussenstop aan in België. Uw moeder en vader dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten op 22 maart 2017 (zie dossier CGVS 17/12227 en 17/12227B). Deze verzoeken om internationale bescherming kenden een negatieve afloop – zowel voor het CGVS als in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 4 juli 2018 dienden uw ouders voor u en uw zussen een verzoek om internationale bescherming in. U vertelt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van uw eigen verzoek dat u niet kan terugkeren naar Soedan omdat u er vreest besneden te zullen worden (onder druk van de familie van uw vader). U voegt eraan toe dat ook uw vader problemen heeft gekend in Soedan met zijn collega's.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en hadden uw ouders de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen gaan, omdat u vreest besneden te zullen worden onder druk van de familie van uw vader – die hevige voorstanders zouden zijn van dergelijke traditionele praktijken. Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen en die van uw ouders op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op een feit dat volledig voortvloeit uit hetzelfde motief dat werd aangehaald door uw moeder M.A. (CG 17/12227B) tijdens haar verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat u en uw zussen het risico lopen besneden te zullen worden in uw land van herkomst. Anderzijds verwijst u naar de problemen die uw vader gekend zou hebben in uw land van herkomst – feiten die eveneens volledig voortvloeien uit het motief dat uw vader A.B. (CG 17/12227) aanhaalde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangezien de door u aangehaalde feiten gebaseerd zijn op de reeds besproken motieven in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders, wordt eerst een overzicht geschetst van deze aanvragen die voordien werden ingediend door uw moeder en uw vader. Uw beide ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2017. Uw moeder haalde in het kader van haar verzoek zoals gezegd een vrees voor besnijdenis aan in hoofde van haar minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan. Het CGVS oordeelde echter dat uw moeder deze vrees niet aannemelijk wist te maken (beslissing genomen door het CGVS op 8 december 2017). Ook het verzoek van uw vader (die problemen aanhaalde met collega's in Soedan) kende een negatieve beslissing door het CGVS op dezelfde datum. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan op 10 januari 2018 bij de RvV. Deze beroepsinstantie bevestigde echter het oordeel van het CGVS op 12 juni 2018. **Aangezien de door u aangehaalde vrees volledig voortvloeit uit het motief aangehaald door uw moeder in het kader van haar eigen verzoek, wordt eerst verwezen naar de beslissing van het CGVS en naar de hierin uitgebreid besproken argumenten voor de nietaannemelijkheid van de aangehaalde vrees van uw moeder ten opzichte van u en uw zussen.**

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet

aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan.

U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminde en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13). Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale vermindering in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.

Ten eerste, verklaarde u, dat iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale vermindering gekant is. Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, A.B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk. Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale vermindering. Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale vermindering en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is. Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale vermindering.

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12). Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale vermindering (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een uitzonderlijke situatie worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26).

Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vreest te worden geherinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale vermindering na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de

vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken.

Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw eigen sleutelrol – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.17). Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16). U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan. Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfubuleerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw

dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot, namelijk dat hij door de Soedanese autoriteiten werd beschuldigd van desertie, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gebaseerd zijn op de problemen van uw echtgenoot. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld.

Zoals in de eerder genomen beslissing van het CGVS – zoals hierboven integraal hernomen – in het kader van het verzoek van uw moeder – uitgebreid werd besproken, luidde het besluit dat uw moeder haar vrees in uw hoofde niet aannemelijk kon maken. Rekening houdend met de verklaringen van uw moeder, alsook haar verklaringen over uw vader en uw familie waarbij uw moeder aangaf dat zij zich allen kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en uw moeder steunen in haar verzet tegen besnijdenis van haar dochters – en rekening houdend met het opleidingsniveau van uw moeder [ze beschikt over een universitair diploma, en ze doctoreerde vijf jaar], diende besloten dat uw moeder niet aannemelijk wist te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van haar minderjarige dochters, en dat zij hieromtrent niet zelf, gesteund door uw vader, een beslissing zou kunnen maken.

Ook de RvV bevestigde deze zienswijze van het CGVS nadat uw ouders beroep hadden aangetekend tegen de genomen beslissing van het CGVS. De RvV haalde in het uitgesproken arrest (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26) aan dat uw ouders niet aannemelijk konden maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer beiden hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie aangezien zij hier eveneens tegen gekant zijn. Verder stelde de RvV dat gezien het socio-economisch profiel van uw ouders redelijkerwijs kan worden aangenomen dat beide ouders die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor vrouwenbesnijdenis. De Raad stelde verder vast dat verzoekers (uw ouders) hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers (uw ouders) inderdaad tegen de besnijdenis zijn (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26).

Tot slot wees de Raad dat daarenboven niet kan worden ingezien dat uw moeder, als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken (bij of na een eventuele bevalling). Des te meer omdat uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis.

Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide families (van uw ouders) gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers (uw ouders) vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden (zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018 , p.27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw moeder in het kader van haar verzoek haar vrees in uwen hoofde (besneden te zullen worden in uw land van herkomst) niet aannemelijk wist te maken, met name omdat de actor van vervolging niet geconcretiseerd kon worden, en omdat, aldus uw beide ouders, heel uw familie gekant is tegen vrouwenbesnijdenis. De besnijdenis van uw moeder na haar eerste bevalling werd ook als een uitzonderlijke gebeurtenis beschouwd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw beide ouders wel degelijk in staat zijn u en uw zussen te beschermen tegen dergelijke traditionele praktijken rekening houdend met hun profiel, rekening houdend met de houding van hun beide families en rekening houdend met het feit dat ze u en uw zussen tot op heden steeds wisten te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking.

Bij uw eigen verklaringen, alsook die van uw ouders, tijdens de persoonlijke onderhouden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo haalt u in het kader van uw verzoek aan dat uw grootvader (langs vaderszijde) wel degelijk voorstander zou zijn van besnijdenis, net zoals de hele familie langs uw vaderszijde. U voegt er bovendien aan toe dat uw grootvader – begin 2017 – uw ouders voor een ultimatum zou hebben gesteld: uw grootvader zou met name tegen uw ouders gezegd hebben dat hun dochters – u en uw zussen – eindelijk besneden zouden moeten worden nadat de laatste examens op school zouden hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 17 januari 2019, p.2-3). Dit zou de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit Soedan begin maart 2017. **Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw moeder, noch uw vader, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, op geen enkel moment een dergelijk ultimatum – uitgaande van uw grootvader – hebben vermeld tijdens hun persoonlijke onderhouden.** Integendeel, in hun versie van de feiten – in het kader van hun persoonlijke verzoeken – verklaarde uw vader dat zijn problemen op zijn werk de directe aanleiding vormden voor de vlucht uit Soedan. **Een belangrijker vaststelling is echter dat uw moeder en uw vader aanhaalden in het kader van hun beider verzoek om internationale bescherming dat hun beide families gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis – dus ook de familie langs uw vaderszijde.** Zo verklaarde uw moeder dat haar ouders tegen dergelijke praktijken gekant zijn – waardoor onder meer de zussen van uw moeder niet zijn besneden. Ook uw vader haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij van mening is dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.15). Sterker nog, het feit dat uw moeder niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met uw moeder zoals hij zelf stelde (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14). Verder stelde uw vader dat zijn familie – die ook familie van uw moeder is, aangezien uw vader de zoon is van de tante van uw moeder (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie ziet, en dat ze niet geloven in de praktijk. Op basis van deze verklaringen van uw ouders werd vastgesteld dat uw hele familie, zowel langs vaders, als moederszijde, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. De vaststelling dat u en uw ouders nu plotseling wel stellen dat de familie van uw vader hevige voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn, komt dan ook niet geloofwaardig over, en getuigt eerder van enig opportunisme. Het CGVS ziet niet in waarom uw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming een dergelijk belangrijk element – het beweerde gesteld ultimatum door uw grootvader om u en zussen te besnijden – niet naar voren zouden hebben gebracht. Ook kan niet ingezien worden waarom uw ouders in het kader van hun verzoek met de nodige stelligheid poneerden dat hun beide families tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn en in het kader van uw verzoek het omgekeerde beweren (wat de familie van uw vader betreft). Uw vader stelt nu in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat hij de vraag niet goed begrepen had tijdens zijn persoonlijk onderhoud (in het kader van zijn verzoek), dat hij dacht dat de mening gevraagd werd van zijn gezin wat betreft vrouwenbesnijdenis (en niet van zijn bredere familie) (zie notities persoonlijk onderhoud, CG 18/15099, dd. 17 januari 2019, p.6).

Nochtans staat in de notities van het persoonlijk onderhoud met uw vader (in het kader van zijn verzoek om bescherming – zie notities, CG 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) duidelijk vermeld dat aan uw vader de mening gevraagd werd van zijn eigen familie, zoals de mening van zijn moeder, aangaande vrouwenbesnijdenis waarop uw vader antwoordt dat het een slechte traditie is en dat zowel zijn familie als die van uw moeder ertegen gekant zijn. Zulk antwoordt laat weinig tot geen ruimte voor interpretatie. Uw vader stelt in zijn antwoord immers dat zowel de familie van uw moeder als zijn eigen familie tegen zulke traditionele praktijken (als vrouwenbesnijdenis) gekant zijn.

De vergoelijkende boodschap dat hij de vraag niet goed begrepen had gaat in dit geval om duidelijke redenen niet op. **Uit het voorgaande besluit het CGVS dan ook dat er geen of onvoldoende nieuwe elementen aanwezig zijn om de genomen beslissing – in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders – om te buigen.** De loutere omkering van de verklaringen omtrent de houding van uw vaders familie omtrent vrouwenbesnijdenis volstaat hier om evidente redenen niet. U legt ook geen andere (overtuigende) elementen of documenten neer die de beoordeling van het verzoek van uw moeder kunnen wijzigen. U legt een medisch attest voor waarin aangegeven wordt dat u niet besneden bent – wat volgens de RvV eerder een aanwijzing en bevestiging was dat uw ouders wel degelijk in staat waren om u tegen vrouwelijke genitale verminking te beschermen. Uw moeder legt verder drie verschillende medische attesten neer die aantonen dat uw moeder wel degelijk besneden is (type III), maar dit werd of wordt niet in twijfel getrokken, niet in het kader van het verzoek van uw moeder, noch in het kader van uw eigen verzoek. Hier werd bijgevolg ook reeds uitspraak over gedaan in de beslissingen genomen door het CGVS en de RvV in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder.

Voorts legt u enkele schoolrapporten (uit Soedan) voor maar dit document kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. U verwijst wel naar uw resultaten in uw Soedanees schoolrapport die beduidend minder zouden zijn na uw laatste examens in het derde semester – ten gevolge van de druk die uw zou hebben ervaren naar aanleiding van het gestelde ultimatum van uw grootvader – maar de resultaten tijdens het derde semester zijn niet beduidend minder te noemen, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, vormt dit niet noodzakelijk een aanwijzing voor het beweerde gestelde ultimatum van uw grootvader – waar zoals hierboven aangehaald weinig geloof aan gehecht kan worden.

U legt eveneens een medisch attest voor dat uw gezondheidsproblemen weergeeft waarvoor u in behandeling bent in het universitair ziekenhuis te Leuven. Uw ouders halen aan dat de juiste diagnose nog steeds niet gesteld is, maar dat verdere onderzoeken zullen volgen. Wat dit medische aspect van uw verzoek betreft, dient eveneens verwezen te worden, zoals in het geval van uw oudste zus, naar de geëigende procedure via de Dienst Vreemdelingenzaken.

Tot slot dient, wat betreft de vrees die u aanhaalt in het kader van de problemen die uw vader aanhaalde tijdens diens verzoek om internationale bescherming, met name de problemen die hij op zijn werk met enkele collega's (militairen) zou hebben gekend, verwezen te worden naar de genomen beslissing van het CGVS dat oordeelde dat uw vader deze vrees hoegenaamd niet aannemelijk kon maken (wat bevestigd werd door de RvV - zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018).

Bijgevolg kan op basis van uw bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.4. De bestreden beslissing inzake vierde verzoekster (M.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Khartoum op 18 april 2011. U groeide op in Khartoum samen met uw zussen en uw ouders. Uw vader werkte als tandarts in Soedan terwijl uw moeder advocate was. Na de geboorte van uw oudste zus werd uw moeder in het hospitaal buiten haar wil besneden – nadat uw grootmoeder (langs vaders zijde) hiervoor had betaald. U haalt aan dat de familie langs uw vaders zijde voorstander was en nog steeds is van dergelijke praktijken.

Uw ouders slaagden er echter steeds in een mogelijke besnijdenis te vermijden of uit te stellen voor hun dochters (onder andere omwille van gezondheidsproblemen van twee van uw zussen). Eind 2016 trok u met uw gezin naar Dubai – nadat uw vader problemen had gekend met enkele collega's/militairen in Soedan. Uw vader kende er iemand van wie hij hoopte dat hij jullie kon helpen. Dat bleek echter niet het geval waarop jullie na enkele dagen terugkeerden naar Soedan. Begin 2017 stelde uw grootvader een ultimatum voor aan uw ouders. Na de examens op school wilde hij dat u en uw zusjes eindelijk besneden zouden worden. Uw vader regelde hierop een vlucht naar het buitenland. Jullie namen het vliegtuig en kwamen na een tussenstop aan in België. Uw moeder en vader dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten op 22 maart 2017 (zie dossier CGVS 17/12227 en 17/12227B). Deze verzoeken om internationale bescherming kenden een negatieve afloop – zowel voor het CGVS als in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 4 juli 2018 dienden uw ouders voor u en uw zussen een verzoek om internationale bescherming in. U vertelt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van uw eigen verzoek dat u niet kan terugkeren naar Soedan omdat u er vreest besneden te zullen worden (onder druk van de familie van uw vader). U voegt eraan toe dat ook uw vader problemen heeft gekend in Soedan met zijn collega's.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en hadden uw ouders de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen gaan, omdat u vreest besneden te zullen worden onder druk van de familie van uw vader – die hevige voorstanders zouden zijn van dergelijke traditionele praktijken. Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen en die van uw ouders op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op een feit dat volledig voortvloeit uit hetzelfde motief dat werd aangehaald door uw moeder M.A. (CG 17/12227B) tijdens haar verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat u en uw zussen het risico lopen besneden te zullen worden in uw land van herkomst. Anderzijds verwijst u naar de problemen die uw vader gekend zou hebben in uw land van herkomst – feiten die eveneens volledig voortvloeien uit het motief dat uw vader A.B. (CG 17/12227) aanhaalde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming.

Aangezien de door u aangehaalde feiten gebaseerd zijn op de reeds besproken motieven in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders, wordt eerst een overzicht geschetst van deze aanvragen die voordien werden ingediend door uw moeder en uw vader. Uw beide ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2017.

*Uw moeder haalde in het kader van haar verzoek zoals gezegd een vrees voor besnijdenis aan in hoofde van haar minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan. Het CGVS oordeelde echter dat uw moeder deze vrees niet aannemelijk wist te maken (beslissing genomen door het CGVS op 8 december 2017). Ook het verzoek van uw vader (die problemen aanhaalde met collega's in Soedan) kende een negatieve beslissing door het CGVS op dezelfde datum. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan op 10 januari 2018 bij de RvV. Deze beroepsinstantie bevestigde echter het oordeel van het CGVS op 12 juni 2018. **Aangezien de door u aangehaalde vrees volledig voortvloeit uit het motief aangehaald door uw moeder in het kader van haar eigen verzoek, wordt eerst verwezen naar de beslissing van het CGVS en naar de hierin uitgebreid besproken argumenten voor de nietaannemelijkheid van de aangehaalde vrees van uw moeder ten opzichte van u en uw zussen.***

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan.

U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminkte en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13). Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.

Ten eerste, verklaarde u, dat iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale verminking gekant is. Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, A.B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk. Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV) Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is. Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale verminking.

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12).

Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale verminking (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een uitzonderlijke situatie worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vrees te worden geherinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale verminking na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken.

Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw eigen sleutelrol – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p.16 en p.17). Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16). U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17).

Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan. Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfubuleerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer er mee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot, namelijk dat hij door de Soedanese autoriteiten werd beschuldigd van desertie, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gebaseerd zijn op de problemen van uw echtgenoot. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren vervolging', zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld.

Zoals in de eerder genomen beslissing van het CGVS – zoals hierboven integraal hernomen – in het kader van het verzoek van uw moeder – uitgebreid werd besproken, luidde het besluit dat uw moeder haar vrees in uw hoofde niet aannemelijk kon maken. Rekening houdend met de verklaringen van uw moeder, alsook haar verklaringen over uw vader en uw familie waarbij uw moeder aangaf dat zij zich allen kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en uw moeder steunen in haar verzet tegen besnijdenis van haar dochters – en rekening houdend met het opleidingsniveau van uw moeder [ze beschikt over een universitair diploma, en ze doctoreerde vijf jaar], diende besloten dat uw moeder niet aannemelijk wist te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van haar

minderjarige dochters, en dat zij hieromtrent niet zelf, gesteund door uw vader, een beslissing zou kunnen maken.

Ook de RvV bevestigde deze zienswijze van het CGVS nadat uw ouders beroep hadden aangetekend tegen de genomen beslissing van het CGVS. De RvV haalde in het uitgesproken arrest (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26) aan dat uw ouders niet aannemelijk konden maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer beiden hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie aangezien zij hier eveneens tegen gekant zijn. Verder stelde de RvV dat gezien het socio-economisch profiel van uw ouders redelijkerwijs kan worden aangenomen dat beide ouders die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor vrouwenbesnijdenis. De Raad stelde verder vast dat verzoekers (uw ouders) hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers (uw ouders) inderdaad tegen de besnijdenis zijn (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26). Tot slot wees de Raad dat daarenboven niet kan worden ingezien dat uw moeder, als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken (bij of na een eventuele bevalling). Des te meer omdat uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide families (van uw ouders) gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers (uw ouders) vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden (zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018 , p.27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw moeder in het kader van haar verzoek haar vrees in uwen hoofde (besneden te zullen worden in uw land van herkomst) niet aannemelijk wist te maken, met name omdat de actor van vervolging niet geconcretiseerd kon worden, en omdat, aldus uw beide ouders, heel uw familie gekant is tegen vrouwenbesnijdenis. De besnijdenis van uw moeder na haar eerste bevalling werd ook als een uitzonderlijke gebeurtenis beschouwd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw beide ouders wel degelijk in staat zijn u en uw zussen te beschermen tegen dergelijke traditionele praktijken rekening houdend met hun profiel, rekening houdend met de houding van hun beide families en rekening houdend met het feit dat ze u en uw zussen tot op heden steeds wisten te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking.

Bij uw eigen verklaringen, alsook die van uw ouders, tijdens de persoonlijke onderhouden in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo haalt u in het kader van uw verzoek aan dat uw grootvader (langs vaderszijde) wel degelijk voorstander zou zijn van besnijdenis, net zoals de hele familie langs uw vaderszijde. U voegt er bovendien aan toe dat uw grootvader – begin 2017 – uw ouders voor een ultimatum zou hebben gesteld: uw grootvader zou met name tegen uw ouders gezegd hebben dat hun dochters – u en uw zussen – eindelijk besneden zouden moeten worden nadat de laatste examens op school zouden hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 17 januari 2019, p.2-3). Dit zou de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit Soedan begin maart 2017. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw moeder, noch uw vader, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, op geen enkel moment een dergelijk ultimatum – uitgaande van uw grootvader – hebben vermeld tijdens hun persoonlijke onderhouden. Integendeel, in hun versie van de feiten – in het kader van hun persoonlijke verzoeken – verklaarde uw vader dat zijn problemen op zijn werk de directe aanleiding vormden voor de vlucht uit Soedan. Een belangrijker vaststelling is echter dat uw moeder en uw vader aanhaalden in het kader van hun beider verzoek om internationale bescherming dat hun beide families gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis – dus ook de familie langs uw vaderszijde. Zo verklaarde uw moeder dat haar ouders tegen dergelijke praktijken gekant zijn – waardoor onder meer de zussen van uw moeder niet zijn besneden. Ook uw vader haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij van mening is dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdad is (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.15). Sterker nog, het feit dat uw moeder niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met uw moeder zoals hij zelf stelde (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14).

Verder stelde uw vader dat zijn familie – die ook familie van uw moeder is, aangezien uw vader de zoon is van de tante van uw moeder (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie ziet, en dat ze niet geloven

in de praktijk. Op basis van deze verklaringen van uw ouders werd vastgesteld dat uw hele familie, zowel langs vaders, als moederszijde, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. De vaststelling dat u en uw ouders nu plotseling wel stellen dat de familie van uw vader hevige voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn, komt dan ook niet geloofwaardig over, en getuigt eerder van enig opportunisme. Het CGVS ziet niet in waarom uw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming een dergelijk belangrijk element – het beweerde gesteld ultimatum door uw grootvader om u en zussen te besnijden – niet naar voren zouden hebben gebracht. Ook kan niet ingezien worden waarom uw ouders in het kader van hun verzoek met de nodige stelligheid poneerden dat hun beide families tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn en in het kader van uw verzoek het omgekeerde beweren (wat de familie van uw vader betreft). Uw vader stelt nu in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat hij de vraag niet goed begrepen had tijdens zijn persoonlijk onderhoud (in het kader van zijn verzoek), dat hij dacht dat de mening gevraagd werd van zijn gezin wat betreft vrouwenbesnijdenis (en niet van zijn bredere familie) (zie notities persoonlijk onderhoud, CG 18/15099, dd. 17 januari 2019, p.6). Nochtans staat in de notities van het persoonlijk onderhoud met uw vader (in het kader van zijn verzoek om bescherming – zie notities, CG 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) duidelijk vermeld dat aan uw vader de mening gevraagd werd van zijn eigen familie, zoals de mening van zijn moeder, aangaande vrouwenbesnijdenis waarop uw vader antwoordt dat het een slechte traditie is en dat zowel zijn familie als die van uw moeder ertegen gekant zijn. Zulk antwoordt laat weinig tot geen ruimte voor interpretatie. Uw vader stelt in zijn antwoord immers dat zowel de familie van uw moeder als zijn eigen familie tegen zulke traditionele praktijken (als vrouwenbesnijdenis) gekant zijn. De vergoelijkende boodschap dat hij de vraag niet goed begrepen had gaat in dit geval om duidelijke redenen niet op. **Uit het voorgaande besluit het CGVS dan ook dat er geen of onvoldoende nieuwe elementen aanwezig zijn om de genomen beslissing – in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders – om te buigen.** De loutere omkering van de verklaringen omtrent de houding van uw vaders familie omtrent vrouwenbesnijdenis volstaat hier om evidente redenen niet. U legt ook geen andere (overtuigende) elementen of documenten neer die de beoordeling van het verzoek van uw moeder kunnen wijzigen. U legt een medisch attest voor waarin aangegeven wordt dat u niet besneden bent – wat volgens de RvV eerder een aanwijzing en bevestiging was dat uw ouders wel degelijk in staat waren om u tegen vrouwelijke genitale verminking te beschermen. Uw moeder legt verder drie verschillende medische attesten neer die aantonen dat uw moeder wel degelijk besneden is (type III), maar dit werd of wordt niet in twijfel getrokken, niet in het kader van het verzoek van uw moeder, noch in het kader van uw eigen verzoek. Hier werd bijgevolg ook reeds uitspraak over gedaan in de beslissingen genomen door het CGVS en de RvV in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder.

Voorts legt u enkele schoolrapporten (uit Soedan) voor maar dit document kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. U verwijst wel naar uw resultaten in uw Soedanees schoolrapport die beduidend minder zouden zijn na uw laatste examens in het derde semester – ten gevolge van de druk die uw zou hebben ervaren naar aanleiding van het gestelde ultimatum van uw grootvader – maar de resultaten tijdens het derde semester zijn niet beduidend minder te noemen, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, vormt dit niet noodzakelijk een aanwijzing voor het beweerde gestelde ultimatum van uw grootvader – waar zoals hierboven aangehaald weinig geloof aan gehecht kan worden.

Tot slot dient, wat betreft de vrees die u aanhaalt in het kader van de problemen die uw vader aanhaalde tijdens diens verzoek om internationale bescherming, met name de problemen die hij op zijn werk met enkele collega's (militairen) zou hebben gekend, verwezen te worden naar de genomen beslissing van het CGVS dat oordeelde dat uw vader deze vrees hoegenaamd niet aannemelijk kon maken (wat bevestigd werd door de RvV - zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018).

Bijgevolg kan op basis van uw bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

1.5. De bestreden beslissing inzake vijfde verzoekster (N.) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Soedanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn te Khartoum op 21 januari 2014. U groeide op in Khartoum samen met uw zussen en uw ouders. Uw vader werkte als tandarts in Soedan terwijl uw moeder advocate was. Na de geboorte van uw oudste zus werd uw moeder in het hospitaal buiten haar wil besneden – nadat uw grootmoeder (langs vaders zijde) hiervoor had betaald. U haalt aan dat de familie langs uw vaders zijde voorstander was en nog steeds is van dergelijke praktijken. Uw ouders slaagden er echter steeds in een mogelijke besnijdenis te vermijden of uit te stellen voor hun dochters (onder andere omwille van gezondheidsproblemen van twee van uw zussen). Eind 2016 trok u met uw gezin naar Dubai – nadat uw vader problemen had gekend met enkele collega’s/militairen in Soedan. Uw vader kende er iemand van wie hij hoopte dat hij jullie kon helpen. Dat bleek echter niet het geval waarop jullie na enkele dagen terugkeerden naar Soedan. Begin 2017 stelde uw grootvader een ultimatum voor aan uw ouders. Na de examens op school wilde hij dat u en uw zusjes eindelijk besneden zouden worden. Uw vader regelde hierop een vlucht naar het buitenland. Jullie namen het vliegtuig en kwamen na een tussenstop aan in België. Uw moeder en vader dienden een eigen verzoek om internationale bescherming in bij de bevoegde diensten op 22 maart 2017 (zie dossier CGVS 17/12227 en 17/12227B). Deze verzoeken om internationale bescherming kenden een negatieve afloop – zowel voor het CGVS als in beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

Op 4 juli 2018 dienden uw ouders voor u en uw zussen een verzoek om internationale bescherming in. U vertelt tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS in het kader van uw eigen verzoek dat u niet kan terugkeren naar Soedan omdat u er vreest besneden te zullen worden (onder druk van de familie van uw vader). U voegt eraan toe dat ook uw vader problemen heeft gekend in Soedan met zijn collega’s.

B. Motivering *Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat en hadden uw ouders de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt dat in uwen hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen gaan, omdat u vreest besneden te zullen worden onder druk van de familie van uw vader – die hevige voorstanders zouden zijn van dergelijke traditionele praktijken. Volgende bedenkingen dienen echter bij uw verklaringen en die van uw ouders op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op een feit dat volledig voortvloeit uit hetzelfde motief dat werd aangehaald door uw moeder M.A. (CG 17/12227B) tijdens haar verzoek om internationale bescherming, namelijk het feit dat u en uw zussen het risico lopen besneden te zullen worden in uw land van herkomst. Anderzijds verwijst u naar de problemen die uw vader gekend zou hebben in uw land van herkomst – feiten die eveneens volledig voortvloeien uit het motief dat uw vader A.B. (CG 17/12227) aanhaalde tijdens zijn verzoek om internationale bescherming.

*Aangezien de door u aangehaalde feiten gebaseerd zijn op de reeds besproken motieven in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw ouders, wordt eerst een overzicht geschetst van deze aanvragen die voordien werden ingediend door uw moeder en uw vader. Uw beide ouders dienden een verzoek om internationale bescherming in op 22 maart 2017. Uw moeder haalde in het kader van haar verzoek zoals gezegd een vrees voor besnijdenis aan in hoofde van haar minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan. Het CGVS oordeelde echter dat uw moeder deze vrees niet aannemelijk wist te maken (beslissing genomen door het CGVS op 8 december 2017). Ook het verzoek van uw vader (die problemen aanhaalde met collega's in Soedan) kende een negatieve beslissing door het CGVS op dezelfde datum. Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan op 10 januari 2018 bij de RvV. Deze beroepsinstantie bevestigde echter het oordeel van het CGVS op 12 juni 2018. **Aangezien de door u aangehaalde vrees volledig voortvloeit uit het motief aangehaald door uw moeder in het kader van haar eigen verzoek, wordt eerst verwezen naar de beslissing van het CGVS en naar de hierin uitgebreid besproken argumenten voor de nietaannemelijkheid van de aangehaalde vrees van uw moeder ten opzichte van u en uw zussen.***

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Wat betreft uw vrees voor besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters, na een eventuele ziekenhuisopname of bevalling in Soedan, kan worden vastgesteld dat u deze vrees niet aannemelijk weet te maken. Deze vaststelling is gebaseerd op de objectieve context in uw land van herkomst, namelijk Soedan, zowel als de persoonlijke situatie waarin uw dochters zich zouden bevinden bij een terugkeer naar Soedan.

U verklaarde dat u zelf onvrijwillig zou zijn besneden bij de bevalling van uw eerste dochter, A., in het militair ziekenhuis te Omdurman (gehoorverslag CGVS 2, p.12-13). U verklaarde dat de vroedvrouw die u bijstond tijdens de bevalling u onvrijwillig genitaal verminkte en infibuleerde, en dat u dit pas een week later te weten kwam, wanneer u een gynaecoloog uit het militaire ziekenhuis consulteerde vanwege een infectie aan uw genitaliën (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). U had voor deze bevalling op geen enkele manier reeds een besnijdenis ondergaan (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aangezien u niet in staat was uzelf te beschermen tijdens uw bevalling, stelde u te vrezen dat hetzelfde met uw dochters zou gebeuren bij een eventuele opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13). Nochtans, zijn er verschillende factoren die erop wijzen dat u uw dochters wel degelijk zou kunnen behoeden voor genitale verminking in Soedan, en bijgevolg wordt vastgesteld dat u het aangehaalde risico op besnijdenis in hoofde van uw minderjarige dochters niet aannemelijk weet te maken.

Ten eerste, verklaarde u, dat iedereen in uw familie tegen vrouwelijke genitale verminking gekant is. Zo stelde u dat uw moeder en vader niet in besnijdenis geloven (gehoorverslag 2 CGVS, p.13). Uw moeder werd besneden buiten haar wil, maar door haar contact met uw vader en het buitenland, werd zij ervan overtuigd dat het een misdaad was, en besloot zij haar dochters nooit te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.14). Aldus, zijn ook uw zussen niet besneden. Ook uw echtgenoot, A.B., is van mening dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdaad is (gehoorverslag CGVS 2, p.15). Sterker nog, het feit dat u niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met u, zoals hij zelf stelde (gehoorverslag CGVS 1, p.14). U was zijn nicht, en uw echtgenoot wist dat uw vader ook tegen besnijdenis gekant was. Volgens uw echtgenoot ziet zijn familie – die ook uw familie is, aangezien uw echtgenoot de zoon is van uw tante (gehoorverslag CGVS 2, p.12) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie, en geloven ze niet in de praktijk.

Op basis van deze verklaringen, kan worden vastgesteld, dat uw hele familie, en die van uw echtgenoot, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. Volgens informatie, die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, is de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (zie COI Focus Vrouwelijke Genitale Verminking (VGV)

Soedan, p.24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie vooral een vrouwenzaak is. Gegeven uw verklaringen en de verklaringen van uw echtgenoot, dat uw hele familie, én de hele familie van uw echtgenoot, tegen deze praktijk is gekant, kan u niet aannemelijk maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw minderjarige dochters te behoeden voor genitale verminking.

Eveneens, gaf u te kennen dat zowel uw vader, uw echtgenoot als uzelf een hoge scholing genoten. U stelde dat uw vader ingenieur was van opleiding (gehoorverslag CGVS 2, p.10), uw echtgenoot heeft een bachelor in de tandheelkunde (gehoorverslag CGVS 2, p.19), en u werkte net geen doctoraat af in de rechten (gehoorverslag CGVS 2, p.12). Ook deze factoren, en het feit dat u allen in de stad Khartoem zijn geboren en opgegroeid, wijzen op een verminderd risico voor uw dochters op genitale verminking (zie COI Focus VGV Soedan, p.22). Uit deze factoren volgt immers dat u een zelfstandige vrouw bent, in een financieel gunstige situatie, die vanuit haar familie reeds lange tijd tegen vrouwenbesnijdenis gekant is. Dat uw dochters, die in deze situatie zijn geboren en opgegroeid, kans zouden lopen om te worden besneden omdat u niet in staat zou zijn om ze voor deze besnijdenis te behoeden, is dan ook weinig denkbaar.

Ten tweede, kan de daad van vervolging die u beschreef, namelijk dat u zonder uw medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw, na de bevalling van uw eerste dochter in het jaar 2005, als een uitzonderlijke situatie worden beschouwd. Zoals hierboven reeds gesteld, is de beslissing tot besnijdenis van een meisje vooral de keuze van de familie. Op vlak van herinfibulatie – het opnieuw dichtmaken van de vaginale opening na een bevalling – komt deze beslissing opnieuw vooral tot stand door de vrouwelijke familie van de moeder, of de moeder zelf (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Aangezien uw eigen besnijdenis tot stand kwam nadat u bent bevallen van uw eerste dochter, is uw situatie dus vergelijkbaar met de situatie waarin iemand vreest te worden geherinfibuleerd na een bevalling. In die zin, moet worden vastgesteld, dat informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – aangeeft dat de beslissing tot genitale verminking na een bevalling, meestal wordt beïnvloed door de oudere vrouwen uit de nabije familie, zoals de moeder van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoeden ook dat de vroedvrouw een grote invloed heeft uitgeoefend omdat het financieel in haar voordeel is. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken.

Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat. De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (zie COI Focus VGV Soedan, p.25). Het is vooral de moeder van de bevallen vrouw die met de echtgenoot en de vroedvrouw onderhandelt over de procedure. Hoewel in het aangehaalde onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (zie COI Focus VGV Soedan, p.25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (zie COI Focus VGV Soedan, p.26). Gegeven de reeds hierboven gedane vaststellingen, namelijk dat uw eigen familie en de familie van uw echtgenoot een grote tegenstand vertonen tegen vrouwelijke genitale verminking, en gegeven de conclusies die volgen uit de objectieve informatie die door de informatiedienst van het CGVS werd verzameld, kan enkel worden vastgesteld dat uw vrees voor genitale verminking in hoofde van uw vijf dochters, namelijk de vrees dat zij zich later, bij terugkeer naar Soedan, in een gelijkaardige situatie aan de uwe zouden kunnen bevinden, en zodoende onvrijwillig zouden kunnen worden besneden, niet aannemelijk is.

Uit de hierboven gedane vaststellingen blijkt immers dat de moeder van de bevallen vrouw een sleutelrol heeft in de beslissing tot besnijdenis of herinfibulatie na bevalling, en dat zowel de moeder van de bevallen vrouw, als de vrouw zelf, een mogelijkheid heeft om de vroedvrouw te waarschuwen. Rekening houdend met uw eigen ervaringen in dit verband, is het dan ook weinig voorstelbaar dat een dergelijke situatie zich ook bij uw dochters zou stellen, gegeven uw eigen sleutelrol – als moeder van de bevallen vrouw – in deze situatie. U werd met deze vaststellingen geconfronteerd, en er werd u meermaals gevraagd of u de vroedvrouw niet vooraf kan laten weten dat u geen besnijdenis wenst, maar u stelde meermaals dat zij niet zouden luisteren (gehoorverslag CGVS 2, p. 16 en p.17).

Gevraagd om welke redenen zij niet zouden luisteren, stelde u dat zij u zouden verwijten dat u het recht niet hebt om deze vragen te stellen, omdat ze [de vroedvrouwen] weten hoe ze hun werk moeten doen (gehoorverslag CGVS 2, p.16). U stelde eveneens dat de vroedvrouwen in het hospitaal worden beschermd door het leger, maar er dient opgemerkt dat daaruit niet noodzakelijk volgt dat u de vroedvrouw niet op voorhand zou kunnen waarschuwen over een mogelijke besnijdenis van uw dochters. U stelde dat de vroedvrouw – in uw situatie, bij de bevalling van uw eerste dochter A. – u niets had gevraagd, en dat ze haar het recht heeft toegeëigend u te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). Daarop werd u opnieuw gevraagd om welke redenen u niet vooraf de vroedvrouw zou kunnen waarschuwen bij een eventuele bevalling van uw dochters, maar u stelde enkel opnieuw dat ze niet zouden luisteren, zelfs al zou u vragen uw kinderen niet te besnijden (gehoorverslag CGVS 2, p.17). Opnieuw dient opgemerkt dat uit informatie – toegevoegd aan het administratieve dossier – kan worden afgeleid dat een besnijdenis of herinfibulatie na bevalling voor de vroedvrouw financieel gunstig is, waardoor zij een sterke druk zouden kunnen uitoefenen op de vrouwelijke familieleden om de praktijk te laten doorgaan. Doch, dezelfde informatie geeft aan dat er wel degelijk een mogelijkheid is om deze praktijk tegen te gaan, zeker als moeder van de bevallen vrouw. Het is dan ook niet aannemelijk dat u als hoogopgeleide, zelfstandige vrouw, die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, op geen enkele manier in de mogelijkheid zou zijn om uw dochters voor genitale verminking te behoeden door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken, bij een eventuele bevalling in Soedan. Er dient bovendien opgemerkt, dat u na de bevalling van uw vier andere dochters, wél steeds opnieuw door de vroedvrouw werd gevraagd of u geherinfubileerd moest worden, wat er op wijst dat dit wel degelijk een gangbare praktijk is (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17).

Eveneens is het niet aannemelijk dat uw dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis, gegeven de informatie dat vroedvrouwen een financieel voordeel hebben bij een besnijdenis of herinfibulatie, daar zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (zie COI Focus VGV Soedan, p.42). Dat u vreest dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleegster bij eender welke opname in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.13), is dan ook weinig aannemelijk.

Ten derde, was u niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. U heeft het over een louter hypothetische vervolger, aangezien u stelt dat de vervolging – de besnijdenis van uw dochters – zou afhangen van de mentaliteit van de personen in het ziekenhuis (gehoorverslag CGVS 2, p.16), of zou afhangen van het feit of de personen naar u zouden luisteren of niet (gehoorverslag CGVS 2, p.16-17). In die zin, vreest u een op heden fictieve vervolger, en is uw vrees geenszins gericht op een individueel of door u gekend persoon.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, alsook uw verklaringen betreffende uw echtgenoot en familie – waarbij u aangaf dat zij zich kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en u steunen in uw verzet tegen besnijdenis van uw dochters – en gegeven uw opleidingsniveau [u beschikt over een universitair diploma, en u doctoreerde vijf jaar], dient besloten dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van uw minderjarige dochters, na een eventuele bevalling (of andere ziekenhuisopname) in Soedan, en dat u hieromtrent niet zelf, gesteund door uw echtgenoot, een beslissing zou kunnen maken.

Wat betreft uw verklaringen omtrent uw dochter, namelijk dat zij zou leiden aan scoliose, en dat dit slechts werd vastgesteld bij aankomst in België, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure, namelijk een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaargeneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaatgeneraal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Wat betreft uw vrees voor vervolging vanwege uw echtgenoot, namelijk dat hij door de Soedanese autoriteiten werd beschuldigd van desertie, dient vastgesteld dat deze vrees volledig gebaseerd zijn op de problemen van uw echtgenoot. Er werd, in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, echter vastgesteld dat hij niet aannemelijk heeft weten te maken een gegronde vrees voor vervolging te koesteren, zoals bepaald in de Conventie van Genève, of een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. In de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in het kader van de asielaanvraag van uw echtgenoot, werd immers het volgende vastgesteld.

Zoals in de eerder genomen beslissing van het CGVS – zoals hierboven integraal hernomen – in het kader van het verzoek van uw moeder – uitgebreid werd besproken, luidde het besluit dat uw moeder haar vrees in uwen hoofde niet aannemelijk kon maken. Rekening houdend met de verklaringen van uw moeder, alsook haar verklaringen over uw vader en uw familie waarbij uw moeder aangaf dat zij zich allen kanten tegen het gebruik van vrouwenbesnijdenis en uw moeder steunen in haar verzet tegen besnijdenis van haar dochters – en rekening houdend met het opleidingsniveau van uw moeder [ze beschikt over een universitair diploma, en ze doctoreerde vijf jaar], diende besloten dat uw moeder niet aannemelijk wist te maken dat het voor haar onmogelijk zou zijn om zich te verzetten tegen een eventuele besnijdenis van één van haar minderjarige dochters, en dat zij hieromtrent niet zelf, gesteund door uw vader, een beslissing zou kunnen maken.

Ook de RvV bevestigde deze zienswijze van het CGVS nadat uw ouders beroep hadden aangetekend tegen de genomen beslissing van het CGVS. De RvV haalde in het uitgesproken arrest (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26) aan dat uw ouders niet aannemelijk konden maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer beiden hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie aangezien zij hier eveneens tegen gekant zijn. Verder stelde de RvV dat gezien het socio-economisch profiel van uw ouders redelijkerwijs kan worden aangenomen dat beide ouders die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor vrouwenbesnijdenis. De Raad stelde verder vast dat verzoekers (uw ouders) hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers (uw ouders) inderdaad tegen de besnijdenis zijn (zie arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018, p.26). Tot slot wees de Raad dat daarenboven niet kan worden ingezien dat uw moeder, als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken (bij of na een eventuele bevalling). Des te meer omdat uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide families (van uw ouders) gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers (uw ouders) vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden (zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018 , p.27).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw moeder in het kader van haar verzoek haar vrees in uwen hoofde (besneden te zullen worden in uw land van herkomst) niet aannemelijk wist te maken, met name omdat de actor van vervolging niet geconcretiseerd kon worden, en omdat, aldus uw beide ouders, heel uw familie gekant is tegen vrouwenbesnijdenis. De besnijdenis van uw moeder na haar eerste bevalling werd ook als een uitzonderlijke gebeurtenis beschouwd. Het CGVS en de RvV oordeelden dat uw beide ouders wel degelijk in staat zijn u en uw zussen te beschermen tegen dergelijke traditionele praktijken rekening houdend met hun profiel, rekening houdend met de houding van hun beide families en rekening houdend met het feit dat ze u en uw zussen tot op heden steeds wisten te beschermen tegen vrouwelijke genitale verminking.

Bij uw eigen verklaringen, alsook die van uw zussen, en uw ouders, tijdens de persoonlijke onderhouds in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, kunnen volgende bedenkingen gemaakt worden. Zo haalt u in het kader van uw verzoek aan dat uw grootvader (langs vaderszijde) wel degelijk voorstander zou zijn van besnijdenis, net zoals de hele familie langs uw vaderszijde. U voegt er bovendien aan toe dat uw grootvader – begin 2017 – uw ouders voor een ultimatum zou hebben gesteld: uw grootvader zou met name tegen uw ouders gezegd hebben dat hun dochters – u en uw zussen – eindelijk besneden zouden moeten worden nadat de laatste examens op school zouden hebben plaatsgevonden (zie notities persoonlijk onderhoud, dd. 17 januari 2019, p.2-3). Dit zou de aanleiding hebben gevormd voor jullie vlucht uit Soedan begin maart 2017. Hierbij dient vooreerst opgemerkt te worden dat uw moeder, noch uw vader, in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, op geen enkel moment een dergelijk ultimatum – uitgaande van uw grootvader – hebben vermeld tijdens hun persoonlijke onderhouds. Integendeel, in hun versie van de feiten – in het kader van hun persoonlijke verzoeken – verklaarde uw vader dat zijn problemen op zijn werk de directe aanleiding vormden voor de vlucht uit Soedan. Een belangrijker vaststelling is echter dat uw moeder en uw vader aanhaalden in het kader van hun beider verzoek om internationale bescherming dat hun beide families gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis – dus ook de familie langs uw vaderszijde.

Zo verklaarde uw moeder dat haar ouders tegen dergelijke praktijken gekant zijn – waardoor onder meer de zussen van uw moeder niet zijn besneden. Ook uw vader haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud aan dat hij van mening is dat de praktijk van vrouwenbesnijdenis een misdadig is (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.15). Sterker nog, het feit dat uw moeder niet was besneden was één van de redenen voor zijn huwelijk met uw moeder zoals hij zelf stelde (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14). Verder stelde uw vader dat zijn familie – die ook familie van uw moeder is, aangezien uw vader de zoon is van de tante van uw moeder (zie persoonlijk onderhoud, dossier CGVS 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie ziet, en dat ze niet geloven in de praktijk. Op basis van deze verklaringen van uw ouders werd vastgesteld dat uw hele familie, zowel langs vaders, als moederszijde, gekant is tegen vrouwelijke genitale verminking. De vaststelling dat u en uw ouders nu plotseling wel stellen dat de familie van uw vader hevige voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn, komt dan ook niet geloofwaardig over, en getuigt eerder van enig opportunisme. Het CGVS ziet niet in waarom uw ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming een dergelijk belangrijk element – het beweerde gesteld ultimatum door uw grootvader om u en zussen te besnijden – niet naar voren zouden hebben gebracht. Ook kan niet ingezien worden waarom uw ouders in het kader van hun verzoek met de nodige stelligheid poneerden dat hun beide families tegen vrouwenbesnijdenis gekant zijn en in het kader van uw verzoek het omgekeerde beweren (wat de familie van uw vader betreft). Uw vader stelt nu in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dat hij de vraag niet goed begrepen had tijdens zijn persoonlijk onderhoud (in het kader van zijn verzoek), dat hij dacht dat de mening gevraagd werd van zijn gezin wat betreft vrouwenbesnijdenis (en niet van zijn bredere familie) (zie notities persoonlijk onderhoud, CG 18/15099, dd. 17 januari 2019, p.6). Nochtans staat in de notities van het persoonlijk onderhoud met uw vader (in het kader van zijn verzoek om bescherming – zie notities, CG 17/12227, dd. 11 oktober 2017, p.14) duidelijk vermeld dat aan uw vader de mening gevraagd werd van zijn eigen familie, zoals de mening van zijn moeder, aangaande vrouwenbesnijdenis waarop uw vader antwoordt dat het een slechte traditie is en dat zowel zijn familie als die van uw moeder ertegen gekant zijn. Zulk antwoordt laat weinig tot geen ruimte voor interpretatie. Uw vader stelt in zijn antwoord immers dat zowel de familie van uw moeder als zijn eigen familie tegen zulke traditionele praktijken (als vrouwenbesnijdenis) gekant zijn. De vergoelijkende boodschap dat hij de vraag niet goed begrepen had gaat in dit geval om duidelijke redenen niet op. **Uit het voorgaande besluit het CGVS dan ook dat er geen of onvoldoende nieuwe elementen aanwezig zijn om de genomen beslissing – in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw ouders – om te buigen.** De loutere omkering van de verklaringen omtrent de houding van uw vaders familie omtrent vrouwenbesnijdenis volstaat hier om evidente redenen niet. U legt ook geen andere (overtuigende) elementen of documenten neer die de beoordeling van het verzoek van uw moeder kunnen wijzigen. U legt een medisch attest voor waarin aangegeven wordt dat u niet besneden bent – wat volgens de RvV eerder een aanwijzing en bevestiging was dat uw ouders wel degelijk in staat waren om u tegen vrouwelijke genitale verminking te beschermen. Uw moeder legt verder drie verschillende medische attesten neer die aantonen dat uw moeder wel degelijk besneden is (type III), maar dit werd of wordt niet in twijfel getrokken, niet in het kader van het verzoek van uw moeder, noch in het kader van uw eigen verzoek. Hier werd bijgevolg ook reeds uitspraak over gedaan in de beslissingen genomen door het CGVS en de RvV in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder.

Voorts legt u enkele schoolrapporten (uit Soedan) voor maar dit document kan bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen. U verwijst wel naar uw resultaten in uw Soedanees schoolrapport die beduidend minder zouden zijn na uw laatste examens in het derde semester – ten gevolge van de druk die uw zou hebben ervaren naar aanleiding van het gestelde ultimatum van uw grootvader – maar de resultaten tijdens het derde semester zijn niet beduidend minder te noemen, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, vormt dit niet noodzakelijk een aanwijzing voor het beweerde gestelde ultimatum van uw grootvader – waar zoals hierboven aangehaald weinig geloof aan gehecht kan worden.

Tot slot dient, wat betreft de vrees die u aanhaalt in het kader van de problemen die uw vader aanhaalde tijdens diens verzoek om internationale bescherming, met name de problemen die hij op zijn werk met enkele collega's (militairen) zou hebben gekend, verwezen te worden naar de genomen beslissing van het CGVS dat oordeelde dat uw vader deze vrees hoegenaamd niet aannemelijk kon maken (wat bevestigd werd door de RvV - zie arrest RvV, nr. 205 204 van 12 juni 2018).

Bijgevolg kan op basis van uw bovenstaande verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister belast met Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”.

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 4 maart 2019 een schending aan van *“de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève”, “artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980”, “het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)”, “de motiveringsplicht”, “beoordelingsfout”.*

Verzoeksters benadrukken dat van essentieel belang is om *“de extreem hoge prevalentiegraad van meisjes en vrouwen in Soedan in rekening te brengen”.* Ze verwijzen naar de COI Focus *“Soedan - Vrouwelijke genitale verminking (VGV)”*, die aangeeft dat bij onderzoek in 2014 bleek dat 86,6% van de vrouwen tussen 15 en 49 jaar een vorm van VGV ondergaan hadden (p. 7). Verzoeksters wijzen erop dat, hoewel dit percentage hoger ligt bij oudere vrouwen, blijkt dat *“actueel nog steeds meer dan 80% van de meisjes tussen 15 en 19 jaar oud het slachtoffer zijn van een vorm van VGV”.* Ze halen aan dat UNICEF en UNFPA ervoor waarschuwen dat *“deze cijfers een onderschatting kunnen zijn, daar ze gebaseerd zijn op zelfrapportering en vrouwenbesnijdenis voor vrouwen nog steeds een taboe is, en bovendien niet alle vrouwen op de hoogte zijn van hun eigen besnijdenis, vooral wanneer deze op zeer jonge leeftijd heeft plaatsgevonden”.* Verzoeksters betogen dat Soedan met deze hallucinante prevalentiegraad één van de landen is waarin de praktijk van VGV het wijdst verspreid is en dat hieruit volgt *“dat een door een Soedanese vrouw of meisje geuite vrees voor vervolging die een vrees voor VGV betreft, met de grootste zorg en voorzichtigheid behandeld moet worden.”.*

Verder wijzen verzoeksters erop dat *“op basis van de informatie uit de COI Focus (cf. administratief dossier) worden afgeleid dat uit het meest recente onderzoek (het MICS-onderzoek uit 2014) blijkt dat vrouwenbesnijdenis meestal wordt uitgevoerd bij meisjes tussen de vier en veertien jaar (COI Focus p. 23).”.* Zij halen aan dat dit eveneens duidelijk blijkt *“uit de concrete percentages die uit deze studie naar boven gekomen zijn. Van de Soedanese meisjes tussen 0 en 4 jaar oud was in 2014 “slechts” 4,3% besneden. Van de meisjes tussen 5 en 9 jaar oud was reeds 31,5% besneden. Dit percentage kent een aanzienlijke stijging vanaf de leeftijd van 10 jaar: van de meisjes tussen 10 en 14 jaar was in 2014 69% besneden (COI Focus p. 7).”.* In tegenstelling van wat verwerende partij argumenteert, volgt volgens verzoeksters uit bovenstaande informatie dat *“het feit dat de ouders van verzoeksters tot aan hun vertrek uit Soedan wisten te voorkomen dat hun oudste dochter, eerste verzoekster, die op dat ogenblik 11 jaar oud was, zou worden besneden, niet aantoonde dat zij hun dochters tegen besnijdenis zouden kunnen beschermen. Immers, heel wat meisjes van 11 jaar oud zijn op deze leeftijd nog niet besneden. Een besnijdenis na tien jaar oud is inderdaad courant in Soedan.”.* Verzoeksters betogen dat de objectieve informatie met betrekking tot de leeftijd van uitvoering van VGV in Soedan inderdaad bevestigt dat het niet onaannemelijk is dat *“verzoeksters vooralsnog gespaard bleven van deze praktijk maar in de periode voor hun vertrek een toenemende druk ervoeren om de ingreep uit te laten voeren, daar minstens eerste verzoeksters stilaan de courante maximumleeftijd van de ingreep naderde”.*

Verder wijzen verzoeksters erop dat uit de COI-Focus blijkt *“dat de ingreep in de meeste gevallen uitgevoerd wordt tijdens de schoolvakantie, tussen april en juli. Dit omdat de ingreep een langdurige afwezigheid met zich mee kan brengen en een ingreep in de vakantie dus minder invloed heeft op het schoolparcours van de meisjes.”.*

Verzoeksters betogen dat deze objectieve vaststelling de verklaringen van verzoeksters ondersteunt dat *“hun grootvader bij het stellen van zijn ultimatum aan de ouders aangaf dat hij wilde dat de besnijdenis na de examens van verzoeksters zou plaatsvinden.”.*

Naar gewoonte wilde hij een onderbreking van het schooltraject vermijden, en dus wachten tot het schooljaar achter de rug was. De situatie die verzoeksters in hun verklaringen schetsen stemt op dit punt overeen met de objectieve informatie."

Verzoeksters wijzen op het verband tussen het opleidingsniveau en de prevalentie van VGV in Soedan. Verzoeksters stellen dat, hoewel *"verwerende partij er in de bestreden beslissingen steevast vanuit gaat dat de hoge scholingsgraad van de familie van verzoeksters erop wijst dat het risico in hun hoofde kleiner zou zijn"*, uit de COI Focus blijkt dat *"het verband scholingsgraad-VGV onduidelijk is: "Het verband tussen opleidingsniveau en genitale verminking is niet helemaal duidelijk. Enerzijds zijn volgens de bevraging van 2010 ongeschoolde vrouwen vier keer meer geneigd om de instandhouding van de praktijk te steunen, dan vrouwen met een middelbare of hogere opleiding. Anderzijds zijn volgens diezelfde bevraging uit 2010 dochters van ongeschoolde moeders minder vaak genitaal verminkt dan dochters van geschoolde moeders. " (COI-Focus p. 42) (eigen onderlijning)"*. Verzoeksters menen dat de verschillen die uit deze studie van 2010 voortvloeien overigens niet te minimaliseren vallen. Ze wijzen erop dat *"56% van de ongeschoolde vrouwen"* genitaal verminkt is, in vergelijking met *"76% van de vrouwen met enkel een basisopleiding en 92% van de vrouwen met een middelbare school- of hogere opleiding"*. Verzoeksters stellen vast dat dezelfde *"trend blijkt uit de MICS-studie van 2014: de prevalentie van VGV neemt toe van 76,8% bij ongeschoolde Soedanese vrouwen tot 90,4% bij vrouwen met een lagere school opleiding, 92,1% bij vrouwen met een diploma middelbaar onderwijs en 91,8% bij vrouwen die hoger studies gevolgd hebben (COI-Focus p. 20-21)"*. Ze halen aan dat dit markante verschillen zijn, die wijzen op een verhoogd risico in hoofde van vrouwen in een geschoolde omgeving. Verzoeksters betogen dat verweerder uitgaat van een eenzijdige interpretatie van de betreffende COI-Focus door zonder meer te stellen dat de hoge scholing van de familie van verzoeksters het risico in hun hoofde verkleint – terwijl een dergelijke vaststelling helemaal niet ondubbelzinnig gestaafd wordt door de door haar gehanteerde bron – en dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Verzoeksters benadrukken verder dat hun moeder zelf *"het slachtoffer is geworden van een VGV Type III (stuk 7)"*. Zij wijzen erop dat ondanks *"het feit dat ook verzoeksters moeder afkomstig is uit een hoogopgeleide familie (haar vader was ingenieur), dat ook haar familie hevig gekant was tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis, dient te worden vastgesteld dat zij het slachtoffer is geworden van de meest verregaande vorm van VGV mét toebrenging van een ernstig bijkomend letsel naast de vagina"*. Verzoeksters halen aan dat in de bestreden beslissing ten aanzien van hun moeder *"(die werd hernomen in de actueel bestreden beslissingen, stukken 2-6) werd louter vastgesteld dat een dergelijke besnijdenis zonder medeweten door een vroedvrouw een uitzonderlijke situatie betreft. Een gelijkaardig scenario voor verzoeksters wordt door verwerende partij onaannemelijk geacht. Nochtans dient te worden vastgesteld dat mevrouw M., die zich in een zeer gelijkaardige situatie bevond als verzoeksters (hooggeschoolde familie, negatieve houding van familie), wel degelijk het slachtoffer van een dergelijke onvrijwillige besnijdenis is geworden."* Deze vaststelling wijst er volgens verzoeksters duidelijk op dat *"de conclusie van verwerende partij als zouden een hoge scholingsgraad van de ouders en het feit dat de hele familie gekant is tegen besnijdenis ertoe leiden dat de vrees voor dergelijke verminking ongegrond zou zijn, verkeerd is"*.

Verzoeksters wijzen erop dat, hoewel *"de COI Focus waarnaar verwerende partij verwijst (cf. administratief dossier) aangeeft dat het ingrijpen van medisch personeel naar aanleiding van een bevalling "meestal" onder invloed van de vrouwen uit de nabije familie gebeurt"*, dit rapport eveneens vaststelt vast dat *"sommige vrouwen vermoeden dat een grote invloed uitgaat van de vroedvrouwen zelf, daar de ingreep financieel in hun voordeel is"*. Verzoeksters halen aan dat, zoals verwerende partij aangeeft in de bestreden beslissingen, enkele Soedanese vrouwen in het kader van een onderzoek verklaarden dat *"de vroedvrouw hen automatisch en zonder voorafgaande bespreking herinfibuleerde"*. Verzoeksters concluderen dat automatische VGV zonder dat voorafgaand de toestemming wordt gevraagd van de vrouw of de familie in kwestie, hoewel misschien geen wijdverspreid fenomeen, wel degelijk voorkomt in Soedan. Ze benadrukken andermaal het gegeven dat hun moeder reeds het slachtoffer van een dergelijke onvrijwillige VGV werd.

In het verzoekschrift wordt gevraagd *"de beslissing van het CGVS te hervormen en de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen; in ondergeschikte orde, haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in uiterst ondergeschikte orde, het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen."*

2.2. Stukken

Bij hun verzoekschrift voegen verzoeksters het “*medisch attest d.d. 13 december 2018 van dr. L. STROEKEN met betrekking tot de besnijdenis van mevrouw M., moeder van verzoeksters*”.

Bij verweernota van 5 april 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- “1. Arrest nr. 205 204 van 12 juni 2018 in de zaak RvV 214.953/IV.
2. Weigeringsbeslissing van Mevrouw M. (CG 1712227B).
3. Weigeringsbeslissing van Dhr. A. (CG 1712227).”

Bij aanvullende nota van 9 september 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- “Nieuwe COI inzake de praktijk van vrouwelijke genitale verminking in Soedan, meer bepaald:
- de vertaling uit het Zweeds van een rapport van Lifos, de researchdatum voor de Zweedse asielinstanties dd. 11/03/2019: “Soedan: Vrouwelijke genitale verminking.”
 - een studie “Decision-making in the practice of female genital mutilation or cutting in Sudan: a cross-sectional study.” uit 2019.”

Bij aanvullende nota van 9 september 2019 voegen verzoeksters volgende stukken:

- “1. 28Toomany, “Sudan: the la wand FGM”, verslag de dato juli 2018
2. Bewijs dat geen MICS-onderzoek gevoerd werd in Soedan tussen 2014 en 2018 en een MICS-onderzoek aan de gang is”.

Bij aanvullende nota van 24 september 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- “1) COI Focus Soedan: huidige situatie in navolging van de coup van 11 april 2019 (6 september 2019)
- 2) COI Focus Soedan: Risico bij terugkeer (6 februari 2018)”.

Ingevolge het verzoek van de Raad bij arrest nr. 231 221 van 14 januari 2020 om op grond van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters ouders van 11 oktober 2017 over te maken, legt verweerder volgende stukken neer:

- “1. De notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11/10/2017 van M.A.
2. De notities van het persoonlijk onderhoud dd. 11/10/2017 van A.B.”

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeksters om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van hun verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

2.4.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet, op 22 maart 2018 in werking getreden, luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk”.*

Voorop stelt de Raad vast dat verzoeksters begeleide minderjarigen zijn. Met de commissaris-generaal kan de Raad vaststellen dat in hoofde van verzoeksters als begeleide minderjarigen bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het administratief dossier en de bestreden beslissingen blijkt dat om op passende wijze hieraan tegemoet te komen, er in het kader van de behandeling van verzoeksters' verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal, inderdaad passende steunmaatregelen werden verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van verzoeksters' advocaat en hadden hun ouders de mogelijkheid om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van verzoeksters' verklaringen rekening gehouden met hun jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in hun land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan worden aangenomen dat de rechten van verzoeksters in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat verzoeksters hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

2.5. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.5.1. Verzoeksters verklaren dat ze in geval van terugkeer naar Soedan vrezen te zullen worden besneden. Ze vrezen besneden te worden onder druk van de familie van hun vader – die hevige voorstanders zouden zijn van dergelijke traditionele praktijken. Verzoeksters halen tevens de problemen van hun vader, die zou beschuldigd zijn van desertie door de Soedanese autoriteiten, aan.

2.5.2. Vooreerst merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat verzoeksters' beide ouders reeds elk een verzoek om internationale bescherming indienden op 22 maart 2017. De Raad stelt vast dat de motieven van verzoeksters enerzijds gebaseerd zijn op feiten die volledig voortvloeien uit hetzelfde motief dat reeds werd aangehaald door verzoeksters moeder M.A., met name het voorgehouden risico op besnijdenis in Soedan, en anderzijds op feiten die voortvloeien uit het reeds aangehaalde motief van hun vader A.B., met name zijn beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten.

2.5.3. De commissaris-generaal nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ten aanzien van respectievelijk verzoeksters' moeder en vader op 8 december 2017. Verzoeksters' ouders tekenden tegen deze beslissingen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10 januari 2018. De Raad bevestigde de beslissingen van de commissaris-generaal bij arrest nummer 205204 van 12 juni 2018 als volgt:

“Verzoekers verklaren Soedan te zijn ontvlucht omdat verzoeker A. door de Soedanese autoriteiten beschuldigd wordt van desertie. Beide verzoekers voeren tevens een vrees voor besnijdenis in hoofde van hun vijf minderjarige dochters aan. Tot slot geven zij aan dat hun dochter A.A.B. aan scoliose lijdt en dat het van belang is voor haar leven dat zij in België behandeld wordt.

Betreffende de problemen van verzoeker A. met de Soedanese autoriteiten

Verzoeker A. maakt zijn problemen met de Soedanese autoriteiten niet aannemelijk. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de valselijke beschuldigingen aan het adres van verzoeker uitgaan van één persoon, K.A. en niet van de legerleiding. Verzoeker A. slaagt er echter niet in duidelijk toelichten om welke redenen zijn bevelhebber K.A. hem zou vervolgen. Verzoeker A. kan enkel stellen dat hij vermoedt dat K.A. jaloers is, maar haalt geen enkel ander probleem met hem aan. Zo verklaarde verzoeker onder meer: “In 2003 ben ik begonnen met de civiele dienst in het militaire hosp in Omdurman, daar heb ik hem ontmoet.

We werkten samen, hij wilde zijn oude kliniek verkopen en dus ik heb het van hem gekocht. We waren kameraden, ik heb zijn kliniek gekocht, dat is al, dat is onze relatie.

Ik denk dat als hij zag dat ik met een mercedes aan het rijden was, hij zei dat ik rijk was. Ik dacht dat het jaloersheid was, maar ik dacht niet dat het een probleem was in de toekomst.” (CGVS-verslag A., p. 20-21); “In 2010, kreeg ik een promotie, ik startte te werken als een directeur, medische directeur in het hospitaal in Om Durman, van 2010-2012 was mijn directe commander A.M., in 2012, mijn direct commander werd veranderd naar K.A.. Hij is gestart met conflicten zoeken door mijn bevelen te dwarsbomen als militaire director in het hosp. Daarna heeft hij me gestopt met werken als militaire directeur.” (CGVS-verslag A., p. 21); “Ik denk dat het een soort van jaloersheid was, omdat ik cool was met iedereen in het hosp, en iedereen vind me leuk, en het andere is dat ik een beetje rijk was. En sommige patiënten en veel generaals prefereerden mij boven hem om hen te behandelen. En omdat er een groot verschil is in rang, hij is een specialist en ik een algemene dokter. Tandarts. Hij is gespecialiseerd. Ik ben de rang van de toonaangevende (zie translater van AZ) en zijn rang is generaal-majoor. Het is een groot verschil tussen ons. Omdat ik goede relaties heb met iedereen, patiënten. Dat is wat ik denk, want het was niet duidelijk.”, (gehoorverslag van het CGVS van 11 oktober 2017 van verzoeker A. (hierna: CGVS-verslag A.), p. 21).

In het licht van bovenstaande is verzoekers vervolgingsrelaas – de beschuldiging van desertie, de drie jaar lang aanslepende rechtszaak en de uiteindelijke doodstraf, die zou uitgaan van één vermoedelijk jaloers persoon – geheel ongeloofwaardig. Vooreerst kan er niet worden ingezien – noch licht verzoeker aannemelijk toe – waarom verzoekers overste K.A. zoveel moeite zou doen, een rechtszaak van drie jaar zou aanspannen, en verzoeker uiteindelijk zou willen executeren op basis van een vals voorwendsel, omwille van een vermeende jaloersheid, temeer nu K.A. als verzoekers overste wel andere, minder tijdrovende, manieren had kunnen vinden om zich van verzoeker te ontdoen (CGVS-verslag A., p. 25). Daarenboven licht verzoeker A. geenszins toe hoe K.A. al een dergelijk jarenlang misbruik van zijn functie binnen het leger kon aanhouden, te meer K.A. door deze daden ook het leger impliceerde in zijn beweerde jaloersheid en dergelijke processen ook publiek zijn.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers vervolgingsrelaas wordt nog bevestigd, nu (i) niet kan worden ingezien dat niemand van de hooggeplaatste officieren, die naar verzoekers eigen zeggen hem liever hadden dan K.A. (CGVS-verslag A., p. 24), K.A. niet tot de orde riepen; (ii) verzoeker niet kan toelichten waarom hij K.A. nooit heeft aangesproken over het vermeende conflict, temeer nu hij K.A. al tien jaar lang kende en hij zijn vorige bevelhebber A.M. wel kon aanspreken bij moeilijkheden (CGVS-verslag A., p. 21, p. 26); (iii) het niet geloofwaardig is dat verzoeker zijn problemen niet bij zijn vriend en vroegere bevelhebber A.M. wou aankaarten, enkel en alleen omdat verzoeker hem niet in conflict wou brengen met K.A.. Van verzoeker A. , die een doodstraf boven het hoofd hing, kan immers worden verwacht dat hij beroep zou doen op zijn hooggeplaatste vrienden (CGVS-verslag A., p. 26); (iv) verzoeker A. ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande de verontschuldigingen die hij K.A. trachtte aan te bieden. Zo wilde K.A. deze niet aanvaarden omdat verzoekers driejarige dochter hem geen hand wilde geven (CGVS-verslag A., p. 23), wat bezwaarlijk ernstig is en uitermate vergezocht. Verzoeker A. kon voorts slechts vaag aangeven waarvoor hij zich verontschuldigde (CGVS-verslag A., p. 24); (v) niet kan worden aangenomen dat verzoeker in januari 2017 besloot vijf dagen op reis te gaan naar de Verenigde Arabische Emiraten, laat staan dat hij Soedan vrij in en uit kon reizen met de toestemming van zijn vervolgers (CGVS-verslag A., p. 4, p. 26); (vi) verzoeker A. wijzigende verklaringen aflegt aangaande de chronologie van zijn asielrelaas (CGVS-verslag A., p. 4, p. 6, p. 23).

In het verzoekschrift wordt aangevoerd dat anderen weinig invloed kunnen uitoefenen op K.A. omdat hij lid is van het Congres, waardoor zijn aanzien binnen de militaire omgeving hoger is dan zijn rang die hem toebedeeld is. Daargelaten dat verzoeker met geen enkel objectief element aantoonde dat K.A. daadwerkelijk lid is van het Congres, merkt de Raad op dat de generaals in het leger logischerwijze eveneens gelieerd zijn aan het regime in Soedan. Bovendien kan de Raad niet inzien dat dergelijke wrede vervolging op basis van valse voorwendselen zouden worden aanvaard door de hooggeplaatste officieren of door de militaire rechtbank. Evenmin kan worden ingezien dat het leger geen duidelijke regels hanteren zou nu verzoeker een lange loopbaan had, volgens zijn zeggen, geliefd en “eerder rijk”, en ook tot het kader behoorde van zijn werkomgeving.

Hoe dan ook zijn de valse aantijgingen – dat verzoeker op 28 april 2013 gedeserteerd was – vrij eenvoudig te weerleggen. Immers, verzoeker was in die periode in behandeling voor zijn verwondingen in het ziekenhuis van Omdurman (CGVS-verslag A., p. 11), een gemakkelijk aan te tonen gegeven nu dit logischerwijs in de administratie van het ziekenhuis werd opgenomen. Verzoekers uitleg, dat het ziekenhuis geen bewijzen geeft van behandeling omdat verzoeker A. dit niet nodig heeft en omdat verzoeker A. evenmin wist dat hij dit in de toekomst nodig zou hebben (CGVS-verslag A., p. 19), kan niet overtuigen. Immers, K.A. had verzoeker A. bezocht in het ziekenhuis en reeds de eerste dag van

zijn behandeling beschuldigd van het illegaal verlaten van zijn militaire positie in de stad Kadugli en hem bevolen terug te keren (CGVS-verslag A., p.19-20). Verzoeker A. kon dus wel degelijk voorzien dat hij dergelijk document nodig had. Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker A. wel een document had dat bewees dat hij in behandeling was (CGVS-verslag A., p. 17). Verzoeker stelde dit te hebben gekregen van een collega op de briefwisseling, namelijk O., en legde dit document voor tijdens zijn gehoor op de zetel van het CGVS (CGVS-verslag A., p. 17). Verzoekers incoherente verklaringen over essentiële zaken die de kern van zijn asielrelaas raken, ondergraven de geloofwaardigheid van zijn relaas. Dat hij dit document bovendien op geen enkele manier trachtte aan te wenden om zijn situatie uit te klaren kan al helemaal niet worden aangenomen. Ook de vaststelling dat verzoeker geen contact opnam met zijn bevelhebber in Kadugli, generaal I., die zijn situatie kon helpen verhelderen (CGVS-verslag A., p. 16), kan evenmin worden aangenomen. Immers, indien verzoeker werkelijk onterecht vervolgd werd, dan kan verwacht worden dat hij stappen zou ondernemen om het tegendeel te bewijzen, quod non. Dit ondergraaft verder de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker zeer weinig informatie heeft over zijn eigen rechtszaak, de procedure en de gebeurtenissen die zich in deze rechtszaak in de loop der jaren voordeden. Zo gaf hij aan brieven te hebben gekregen in verband met zijn beschuldigingen van desertie, zijn arrestatie op 14 november 2013 en de eerste zitting in zijn zaak op 24 november 2013 (CGVS-verslag A., p. 16-18). Verzoeker A. stelde nadien geen enkel document meer te hebben ontvangen, nu hem van dan af alles mondeling werd doorgegeven via zijn departement in het militaire ziekenhuis van Omdurman (CGVS-verslag A., p. 24-25). Het is echter niet aannemelijk dat dergelijke procedures mondeling zou worden doorgegeven, temeer nu tot 24 november 2013 alles officieel en via de bureaucratische manier zou verlopen zijn. Ook wat betreft de aanstelling van een advocaat in zijn zaak, zijn verzoekers verklaringen ongeloofwaardig. Tijdens verzoekers eerste zitting, had de rechter immers aangegeven dat hij recht had op een militaire advocaat uit zijn departement (CGVS-verslag A., p. 22). Verzoeker stelde dat deze advocaat het druk had zodat verzoeker zelf zijn zaak moest opvolgen ("Nadien ging ik naar de militaire hosp, ik heb een militaire adv ontmoet, hij zei dat er maar 1 was in het departement en hij zei dat hij bezig was, en hij zei doe het maar zelf.", CGVS-verslag A., p. 22). Daarnaast bleek verzoeker A. van geen enkele uitspraak of gebeurtenis in zijn rechtszaak op de hoogte, wat niet kan worden aangenomen nu verzoeker A. zijn zaak beweerdelijk zelf moest opvolgen en ervan kan worden uitgegaan dat verzoeker A. die geen financiële zorgen had, ervoor zou zorgen bijgestaan te worden door een eigen advocaat, minstens het oordeel van een advocaat in te winnen. Verzoeker weet niet waarom zijn zaak in augustus 2016 opeens geschorst werd (CGVS-verslag A., p. 23), noch om welke redenen zijn zaak heropend werd in februari 2017 (CGVS-verslag A., p. 24). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoeker A. zich slechts baseert op de verklaringen van A.M., wat opnieuw niet aannemelijk is. Immers, verzoeker A. heeft geen enkele beslissing of vonnis ontvangen waaruit blijkt dat hij zou worden geëxecuteerd (CGVS-verslag A., p. 25). A.M. stelde dat het vonnis zeker de doodstraf zou zijn en daarom is verzoeker A. gevluht (CGVS-verslag A., p. 26). De vaststelling dat verzoeker A. dermate weinig informatie heeft over zijn eigen rechtszaak, terwijl hij zijn eigen verdediging waarnam en hij verantwoordelijkheden heeft bij zijn gezin, zijn tandartspraktijk en patiënten, is niet geloofwaardig. Daarenboven blijkt dat verzoeker A. amper inspanningen heeft geleverd om meer over zijn zaak te weten te komen of deze te beïnvloeden. Verzoekers onwetendheid en ongeïnteresseerde houding ten aanzien van het verloop van zijn proces – dat uiteindelijk tot de doodstraf leidde – ondermijnt geheel de waarachtigheid van verzoekers voorgehouden asielmotieven.

Verzoeker A. toont dan ook niet aan in de negatieve aandacht te hebben gestaan bij het vertrek uit zijn land. Ook het gegeven dat verzoeker A. en zijn gezin met hun eigen paspoorten, met een geldig visum en zonder enig probleem het land konden uitreizen vanuit de luchthaven van Khartoem haalt zijn beweerde problemen met de Soedanese autoriteiten op fundamentele wijze onderuit (CGVS-verslag A., p. 9). De Raad hecht dan ook geen geloof aan verzoekers voorgehouden vervolging door K.A.. Gezien verzoekster M.'s problemen met de Soedanese autoriteiten gesteund zijn op de problemen van haar echtgenoot maakt verzoekster M. evenmin aannemelijk dat zij niet zou kunnen terugkeren naar Soedan.

De door verzoekers neergelegde documenten - de Soedanese identiteitskaarten beide verzoekers, de militaire identiteitskaart verzoeker A., de rijbewijzen van beide verzoekers, de geboorteakten verzoekster M. en beide verzoekers kinderen, de officiële schatting van de eigen geboortedatum van verzoeker A., de foto's van verzoeker A. in militair uniform, de foto's van de auto's van verzoeker A. en het eigendomsbewijs, de uitleg van de medische problemen die verzoekers' dochter J. ondervindt in verband met haar gehoor, het verkoopcontract van de privé tandartsenpraktijk van verzoeker A. (uit het jaar 2003), de licentie van de privé tandartsenpraktijk van verzoeker A. van het jaar 2015, en de volmachten voor het verhuren van verzoekers huizen in Khartoem, Soedan - tonen slechts aan dat beide verzoekers met hun kinderen in Khartoem woonden en er een leven hadden opgebouwd.

Deze documenten kunnen echter de voorgehouden vervolgingsfeiten die in Soedan zouden hebben plaatsgevonden, niet aantonen.

Wat betreft de verschillende officiële mededelingen vanwege het departement therapeutische geneeskunde omtrent de beschuldiging van desertie in hoofde van verzoeker A., de behandeling in het ziekenhuis van Omdurman, en de eerste zitting in de rechtszaak, dient vastgesteld dat zij bovenstaande vaststellingen eveneens niet weten te wijzigen. Deze documenten hebben immers geen enkele bewijswaarde zolang zij niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven aangehaald, stopt deze officiële communicatie in 2013 en is het niet aannemelijk dat verzoeker A. daarna steeds mondeling op de hoogte werd gesteld van het verdere verloop van de beweerde rechtszaak. Wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan in het algemeen, dient volledigheidshalve worden opgemerkt dat de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat corruptie in Soedan wijdverspreid is en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat.

Ook de brief van de advocaat van verzoeker A., neergelegd bij het verzoekschrift, kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dergelijke brief heeft noch een officieel noch een objectief karakter, zodat de bewijswaarde ervan slechts relatief is en in het licht van de andere elementen dient te worden beoordeeld, die niet kunnen overtuigen.

Waar verzoekers nog stellen dat zij het financieel goed hadden in Soedan en daarom geen reden hadden er te vertrekken, merkt de Raad op dat dit de voorgehouden vervolgingsfeiten evenmin kan aantonen.

Verzoeker A. en verzoekster M. tonen dan ook geen vervolging aan in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingewet omwille van de elementen die betrekking hebben op verzoekers' asielmotieven.

Betreffende de besnijdenis van beide verzoekers dochters

Verzoeker A., en verzoekster M. dienden tevens in naam van hun vijf dochters een verzoek om internationale bescherming in. Zij vrezen voor besnijdenis in hoofde van hun vijf dochters.

Vooreerst merkt de Raad op dat zowel verzoekster M. als verzoeker A. tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis zijn (gehoorverslag van het CGVS van 11 oktober 2017 van verzoekster M. (hierna: CGVS-verslag M.), p. 15). Bovendien is thans ook iedereen in beide verzoekers familie gekant tegen besnijdenis (CGVS-verslag M., p. 12, p. 13, p. 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig is uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie een vrouwenzaak is.

In het licht van voorgaande kunnen verzoekers niet aannemelijk maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer nu beide verzoekers hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie.

Voorts kan worden opgemerkt dat zowel verzoekster M. als verzoeker A. hoge scholing genoten hebben - respectievelijk een bachelor in de tandheelkunde en een master in de rechten (CGVS-verslag M., p. 12, p. 19). Verzoeker A. is bovendien medisch geschoold en dus kan aangenomen worden dat hij bekend is met de medische gevolgen van besnijdenis. Verzoekster M. stelde tevens dat haar vader ingenieur was (CGVS-verslag 2, p. 10). Verzoeker A. gaf verder aan drie huizen en twee auto's te bezitten (CGVS-verslag A., p. 16) en een tandartsenpraktijk die inmiddels verkocht zou zijn, waaruit een financiële zelfredzaamheid kan worden afgeleid. Deze factoren, alsook het gegeven dat verzoekers' dochters in Khartoem geboren en opgegroeid zijn, wijzen op zich op een verminderd risico op genitale verminking (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 22). Gezien hun socio-economisch profiel kan redelijkerwijs worden aangenomen dat beide verzoekers die tegen besnijdenis zijn, ook in de toekomst in staat zijn om hun dochters te behoeden voor vrouwenbesnijdenis.

De Raad stelt vast dat verzoekers hun oudste dochters op heden reeds 10-12 en 13 jaar zijn en dus voorbij (zoals onder blijkt) de gebruikelijke leeftijd waar de besnijdenis doorgevoerd wordt in Soedan zodat kan aangenomen worden dat verzoekers inderdaad tegen de besnijdenis zijn.

Verzoekers halen in het verzoekschrift aan dat er uitzonderlijke situaties zijn waarin besnijdenis tegen de wil van familie plaatsvindt. Zij verwijzen naar de COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016 waarin wordt gesteld dat "de beslissing veelal gebeurt door de vroedvrouw en de vrouwelijke familieleden en niet de vrouw zelf" en dat de druk van de gemeenschap uitermate hoog is. Verzoekster M. legt een medisch attest neer waaruit blijkt dat zij een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, wat niet wordt betwist. Verzoekers gaan er verkeerdelijk van uit dat de situatie van besnijdenis gelijklopend is aan deze van herinfibulatie.

De Raad stelt vast dat de situatie van verzoekster M., waarbij zij zonder haar medeweten zou zijn besneden door een vroedvrouw na de bevalling van haar eerste dochter, een loutere bewering is nu uit de toegevoegde informatie geen dergelijke conclusie kan worden afgeleid. Bovendien blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat bij bevragingen in 2012 over de besnijdenis 86 % van de Soedanese vrouwen heeft geantwoord dat ze voor de leeftijd van 10 jaar genitaal verminkt zijn. Op het moment van de ingreep was 74 % tussen 5 en 9 jaar. In verzoekster M.'s situatie zou dit impliceren dat ze vóór/rond 1984 werd besneden, dus 34 jaar geleden (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 23).

Zoals hoger gesteld kan niet aangenomen worden dat de besnijdenis van verzoekster M. tot stand kwam na de bevalling van haar eerste dochter. Immers het doel van deze besnijdenis is reeds achterhaald op dat ogenblik nu verzoekster M. reeds (beweerdelijk onbesneden) gehuwd is en zelfs moeder geworden is en verzoekster M. dit niet nader toelicht. Verzoekster M.'s situatie kan indien ze volhoudt voor haar eerste bevalling niet te zijn besneden, hoe dan ook niet vergeleken worden met de situatie waarin een vrouw vreest voor herinfibulatie na een bevalling. Immers indien uit de toegevoegde landeninformatie blijkt dat 86% van de meisjes voor 9 jaar worden besneden, dan ligt de beslissing hiervoor uiteraard bij de (groot)moeder of andere nauwe vrouwelijke verwanten. Immers er dient aangenomen te worden dat jonge meisjes geen dergelijke ingreep op eigen initiatief kunnen nemen en bovendien ligt de beslissing tot besnijdenis bij jonge meisjes bij de naaste vrouwelijke verwanten (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 26).

Indien verzoekster M. toch volhoudt te zijn besneden na haar eerste bevalling dan moet ook dan nog worden vastgesteld dat de beslissing tot herinfibulatie na de volgende bevallingen door de vrouw wordt genomen. De jonge moeder kan hierbij sterk worden beïnvloed door de nabije familie, de moeder van de vrouw of oudere vrouwen uit de nabije familie (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, pp. 26 en 42). Uit een rapport van 2002 en 2003 bleek dat sommige vrouwen die geherinfibuleerd zijn, vermoedden ook dat de vroedvrouw haar invloed laat gelden omdat dit financieel voordeel is voor de vroedvrouw. Slechts enkele vrouwen hebben gezegd dat de vroedvrouw de herinfibulatie automatisch heeft verricht na de bevalling, zonder dat het vooraf werd besproken. (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 25). De vroedvrouwen zelf stellen dat de praktijk van herinfibulatie vooral wordt bepaald door de onderlinge dynamiek tussen de naaste vrouwelijke familieleden van de vrouw en de echtgenoot (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 25). Het is de moeder van de vrouw die onderhandelt met de vroedvrouw en de echtgenoot betaalt voor de procedure.

Mannen verklaarden doorgaans dat ze geen zeggenschap hebben over herinfibulatie, omdat VGV een zaak van vrouwen is, en vrouwen toch niet naar hen luisteren als het daarover gaat.

Hoewel in het aangehaalde (reeds ouder) onderzoek uit 2005 wordt gesteld dat vroedvrouwen zelden aangaven dat de vrouw zelf de beslissing tot herinfibulatie namen, stelde de onderzoekster Samia al-Nagar, in het jaar 2015, dat er wel degelijk een mogelijkheid is om de vroedvrouw op voorhand te waarschuwen niet opnieuw te besnijden (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 25-26). Een andere gender-experte stelde in 2015 zelfs dat herinfibulatie enkel op aanvraag gebeurt (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 26). Uit bovenstaande informatie blijkt aldus dat herinfibulatie na de bevalling voornamelijk wordt beïnvloed door de naaste (vrouwelijke) familie. Het geval van verzoekster M., waarbij de vroedvrouw zelf beslist tot herinfibulatie, blijkt slechts in uitzonderlijke gevallen voor te komen. Dit wordt overigens bevestigd nu verzoekster M. stelde dat zij na de bevalling van haar vier andere dochters niet geherinfibuleerd werd ("Ze hebben het gevraagd, maar ik heb geweigerd en ze hebben gevraagd: u wil zo blijven? Ik zei ja, en dat was het.", CGVS-verslag M., p. 15). Bovendien kan niet worden ingezien dat verzoekster M., als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die dezelfde praktijk heeft meegemaakt, haar dochters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen behoeden voor genitale verminking door de vroedvrouw te waarschuwen of aan te spreken.

Dit klemt te meer nu uit de toegevoegde COI blijkt dat de moeders op de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie zijn en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Deze vaststellingen, en het gegeven dat beide verzoekers families thans gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking, maken het niet aannemelijk dat beide verzoekers vijf dochters in geval van terugkeer naar Soedan onvrijwillig het voorwerp zouden worden van herinfibulatie, laat staan zouden besneden worden.

Evenmin is ernstig te beweren dat beide verzoekers dochters risico zouden lopen te worden besneden bij eender welke opname in het ziekenhuis. Immers een dergelijk ingreep kan niet om het even welk ziekenhuisarts/verpleegster/vroedvrouw of ander medisch personeel worden uitgevoerd. Uit de hierboven aangehaalde COI Focus blijkt bovendien dat vroedvrouwen financieel voordeel halen bij een besnijdenis of herinfibulatie, omdat zij voor deze praktijk worden betaald door de familie van de vrouw (COI Focus: "Soedan: Vrouwelijke genitale verminking" van 30 september 2016, p. 42). Verzoeksters vrees dat een besnijdenis zou worden uitgevoerd door eender welke dokter of verpleger bij eender welke opname in het ziekenhuis (CGVS-verslag M., p. 13), is dan ook niet aannemelijk.

De Raad merkt op dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees of dat risico reëel is. Deze vrees of dat risico dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoekers dienen in dit verband de vrees of het risico concreet aannemelijk te maken. Deze vrees moet gegrond, concreet, actueel en persoonlijk zijn. Een louter theoretische, vage, onpersoonlijke of hypothetische vrees volstaat niet om een beroep op internationale bescherming te funderen. Een ernstige kans op vervolging volstaat, doch het staat aan verzoekers om deze vrees ook gefundeerd en geloofwaardig te maken. Verzoekster M. blijkt niet in staat een concrete of specifieke actor van vervolging te omschrijven. Zo gaf zij bij het CGVS aan: "het gaat gewoon afhangen van de mentaliteit van de persoon daar, ik vertrouw niemand meer daar." (CGVS-verslag M., p. 16). Dergelijke hypothetische vrees kan een beroep op internationale bescherming niet funderen.

De Raad besluit dat verzoekers in onderhavige procedure niet aannemelijk maken dat zij daadwerkelijk een gegronde vrees koesteren dat hun dochters zullen besneden worden ingeval van terugkeer naar Soedan. Evenmin kunnen de medische attesten van 17 oktober 2017, waaruit blijkt dat beide verzoekers vijf dochters niet besneden zijn, dit aantonen. Integendeel, dit toont slechts aan dat beide verzoekers erin geslaagd zijn hun dochters te behoeden voor deze praktijk.

Inzake verzoekster M. kan slechts opgemerkt worden dat zij reeds een besnijdenis type 3 heeft ondergaan, zoals blijkt uit het medisch attest van 17 oktober 2017 en aldus geen toekomstige vrees voorhanden is.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen."

2.5.4. De ouders van verzoeksters dienden tegen voornoemde beslissing van 12 juni 2018 geen cassatieberoep bij de Raad van State in.

2.5.5. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming rekening dient te houden met alle objectieve gegevens, waaronder de feitelijke elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.5.6. Verzoeksters haalden de problemen die hun vader op zijn werk kende tijdens hun respectievelijke persoonlijke onderhoud aan (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2019 van de oudste verzoekster A. (hierna: notities A.), p. 5; notities van het persoonlijk onderhoud van 17 januari 2019 van de tweede oudste verzoekster D. (hierna: notities D.), p. 2, p. 6; notities van het persoonlijk

onderhoud van 17 januari 2019 van de drie jongste verzoeksters (hierna: notities J., M. en N.), p. 3). De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeksters in onderhavig verzoek louter – en zonder meer – melding maken van hun vaders reeds ongeloofwaardig bevonden problemen op zijn werk in Soedan en verwijst dan ook naar de beoordeling van deze problemen zoals gedaan in het arrest nummer 205 204 van 12 juni 2018 (zie *supra*).

2.5.7. Verder verklaren verzoeksters dat zij vrezen te zullen worden besneden in geval van terugkeer naar Soedan.

2.5.8. In hun verzoekschrift stellen verzoeksters dat van essentieel belang is om “*de extreem hoge prevalentiegraad van meisjes en vrouwen in Soedan in rekening te brengen*”, dat Soedan met deze hallucinante prevalentiegraad één van de landen is waarin de praktijk van VGV het wijdst verspreid is en dat hieruit volgt “*dat een door een Soedanese vrouw of meisje geuite vrees voor vervolging die een vrees voor VGV betreft, met de grootste zorg en voorzichtigheid behandeld moet worden*”. De Raad stelt op basis van voorliggende informatie vast dat de prevalentiegraad in Soedan inderdaad tot de hoogste in de wereld behoort met ongeveer 87 procent van alle vrouwen in Soedan die de praktijk hebben ondergaan (COI Focus “*Soedan. Vrouwelijke genitale verminking*” van 19 maart 2019, p. 5).

Uit deze informatie blijkt daarnaast dat het in de eerste plaats de ouders zijn die beslissen of een minderjarig meisje al dan niet wordt blootgesteld aan de praktijk van genitale verminking, maar dat de invloed van grootouders op deze beslissing niet mag onderschat worden (“*decision-makers are generally the parents, but interference from paternal or maternal grandmothers is not unusual. Although the parents are likely to make the final decision in many cases, influence from the grandparents should not be underestimated as family (...)*”, COI Focus “*Soedan. Vrouwelijke genitale verminking*” van 19 maart 2019, p. 5; “*Mothers and fathers were found to be the key decision makers. A greater proportion of fathers were involved in instances where the final decision was to leave the daughter uncut.*” Decision-making in the practice of female genital mutilation or cutting in Sudan: a cross-sectional study). Verzoeksters’ ouders en grootouders zijn – zoals uit onderstaande beoordeling zal blijken – gekant tegen besnijdenis, zodat er vanuit de familie geen druk te verwachten is om over te gaan tot besnijdenis in hoofde van verzoeksters.

2.5.9. De Raad kan verzoeksters niet volgen waar zij verklaarden dat hun grootvader (langs vaderszijde), net zoals de hele familie langs vaderszijde, wel degelijk voorstander zou zijn van besnijdenis (notities A., p. 6; notities D., p. 4-5; notities J., M. en N., p. 2-3). Evenmin kan de Raad geloof hechten aan hun bewering dat hun grootvader hun ouders begin 2017 voor een ultimatum zou hebben gesteld, met name dat verzoeksters besneden dienden te worden na hun laatste examens op school (notities A., p. 6; notities J., M. en N., p. 6), wat overigens de aanleiding voor hun vlucht uit Soedan begin maart 2017 vormde. Immers, noch verzoeksters’ moeder, noch verzoeksters’ vader hebben in het kader van hun verzoek om internationale bescherming – waarin verzoeksters’ moeder een vrees voor besnijdenis in hoofde van hun dochters, zijnde verzoeksters, aanvoerde – enige melding gemaakt van een dergelijk ultimatum uitgaande van verzoeksters’ grootvader. Integendeel, in hun versie van de feiten – in het kader van hun persoonlijke verzoeken – verklaarde verzoeksters’ vader dat zijn problemen op zijn werk de directe aanleiding vormden voor de vlucht uit Soedan (notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters’ vader B.A. van 11 oktober 2017 (hierna: notities verzoeksters’ vader), p. 19). Daarenboven blijkt uit bovenvermeld arrest van 12 juni 2018 dat hun beide families gekant waren tegen vrouwenbesnijdenis: “*Bovendien is thans ook iedereen in beide verzoekers familie gekant tegen besnijdenis (CGVS-verslag M., p. 12, p. 13, p. 14). Uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de druk om minderjarige dochters te besnijden voor het grootste deel afkomstig is uit de eigen of eventueel uitgebreide familie (COI Focus: “Soedan: Vrouwelijke genitale verminking” van 30 september 2016, p. 24). De druk wordt vooral opgelegd door vrouwelijke familieleden, soms ook buiten het kerngezin, bijvoorbeeld door de grootmoeder. Meerdere bronnen stellen dan ook dat vrouwelijke genitale verminking en herinfibulatie een vrouwenzaak is.*

In het licht van voorgaande kunnen verzoekers niet aannemelijk maken dat zij niet in staat zouden zijn om hun dochters voor deze praktijk te behoeden, temeer nu beide verzoekers hun dochters in het verleden wel konden beschermen en ook geen druk te verwachten is vanuit de familie.”

2.5.10. In het kader van het verzoek om internationale bescherming van verzoeksters’ ouders verklaarde verzoeksters’ moeder uitdrukkelijk dat haar ouders tegen dergelijke praktijken gekant zijn, wat tevens de reden is dat haar zussen niet besneden zijn (“*Is uw moeder besneden? Uw schoonmoeder?*”, “*Ja. Maar mijn zussen niet, zoals mij.*”, “*Wat is de houding van uw moeder tegenover besnijdenis?*”, “*Het was niet haar beslissing, maar dat van haar ouders, het is niet het recht om te zeggen dat je het moet doen, maar*

mijn ouders zeggen dat besneden zijn een misdaad is, dat ze het nooit zouden doen, ik wel, op 30-jarige leeftijd ben ik één ervan geworden. In die periode verwijderden ze alles, met mijn moeder is daar niet over gesproken, en dan in die periode, het is een misdaad, ze leed als ze van ons is bevallen, en ook mijn tante, allebei.”, *“Hoe komt het dat u niet besneden was voor uw bevalling? Heeft u moeder zich daartegen verzet?”*, *“Omdat mijn moeder als ze 8 jaar was, 2 jaar in Londen geweest is voor studies, en dan heeft ze dat gemerkt dat ze geen complete vrouw was, en ook leed ze als ze van ons is bevallen, en mijn vader ging naar Londen en andere landen en hij las over dit en hij heeft dan besloten dat hij het nooit zou doen die misdaad voor zijn dochters.”*, notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeksters’ moeder M.A. van 11 oktober 2017 (hierna: notities verzoeksters’ moeder), p. 14). Ook verzoeksters’ vader liet tijdens zijn persoonlijk onderhoud gelden dat hij tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis is en haalde bovendien aan dat het gegeven dat verzoeksters’ moeder niet besneden was één van de redenen was voor zijn huwelijk met haar (*“Besnijdenis is een slechte traditie, verkeerde traditie. Toen ik haar huwde, dat was omdat haar vader had gestudeerd, hij begreep hoe het ging en de gevolgen van besnijdenis. Ik was zeker omdat ze mijn nicht is, en ze is nooit besneden en daarom ben ik met haar gehuwd. In onze traditie is besneden worden, we maken een viering van, een viering met andere mensen.”*, notities verzoeksters’ vader, p. 14). Verder stelde verzoeksters’ vader dat zijn familie – die ook familie van verzoeksters’ moeder is, aangezien hun vader en moeder neef en nicht zijn – vrouwenbesnijdenis als een zeer slechte gewoonte en traditie ziet en dat ze niet geloven in de praktijk (*“Hoe staat uw familie tegenover de praktijk van besnijdenis? Zoals uw moeder?”*, *“Het is een zeer slechte gewoonte en traditie. We geloven niet in deze praktijk, mijn familie en dat van mijn vrouw.”*, notities verzoeksters’ vader, p. 14). Uit voorgaande blijkt ondubbelzinnig en ontegensprekelijk dat verzoeksters’ hele familie, zowel langs vaders- als moederskant, ernstige bezwaren hebben en gekant zijn tegen vrouwelijke genitale verminking. Aldus is niet ernstig dat verzoeksters en hun ouders op heden plots – en strijdig aan alle vroegere verklaringen van verzoeksters’ ouders – stellen dat de familie van verzoeksters’ vader hevige voorstander van vrouwenbesnijdenis zou zijn. Dergelijke bewering is in het licht van bovenvermelde ondubbelzinnige vaststellingen geheel onaannemelijk en lijkt ingegeven om opportunistische motieven. De Raad hecht dan ook geen enkel geloof aan de thans gewijzigde verklaringen en het beweerde gesteld ultimatum van hun grootvader aan vaderszijde om verzoeksters te besnijden. Dit klemt te meer nu niet kan worden ingezien dat verzoeksters’ ouders elk afzonderlijk dergelijk essentieel element niet eerder zouden hebben vermeld wanneer ze over hun dochters hun besnijdenis bevestigd werden.

2.5.11. Waar verzoeksters’ vader zijn compleet tegengestelde verklaringen aangaande de houding van zijn familie ten opzichte van vrouwenbesnijdenis tracht te verklaren door te stellen dat hij de vraag tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn eigen verzoek om internationale bescherming niet goed begrepen had omwille van verwarring over de vertaling van gezin/familie en dat hij dacht dat de mening gevraagd werd van zijn gezin wat betreft vrouwenbesnijdenis en niet van zijn bredere familie (*“Tijdens uw eerste interview had u nochtans gezegd dat uw familie ruimdenkend was, hoogopgeleid en ertegen was, tegen deze praktijken?”*, *“Vader: Hier is een fout, in het interview zegt ze tegen mij, of ik er akkoord mee ga, ik zei neen, hier gaat het over de familie, in het Arabisch zijn er twee woorden, gezin en familie, ik bedoel gezin, en mijn familie niet. Ik dacht dat het over mijn gezin ging. In het interview zeiden ze tegen mij, ze vroegen over het gezin, en niet de familie. Wat ik ervan begreep, is dat we dezelfde woorden gebruiken.”*, notities J., M. en N., p. 6), kan dit niet overtuigen. Bovendien worden ook in het Nederlands twee verschillende woorden gebruikt zodat de tolk hier een onderscheid kon in maken. De Raad herneemt dat aan verzoeksters’ vader gedurende zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming duidelijk werd gevraagd hoe zijn familie, zoals zijn moeder, tegenover vrouwenbesnijdenis stond (*“Hoe staat uw familie tegenover de praktijk van besnijdenis? Zoals uw moeder?”*, notities verzoeksters’ vader, p. 14), waarop verzoeksters’ vader antwoordde dat het een slechte traditie is en dat zowel zijn familie als die van verzoeksters’ moeder ertegen gekant zijn (*“Het is een zeer slechte gewoonte en traditie. We geloven niet in deze praktijk, mijn familie en dat van mijn vrouw.”*, notities verzoeksters’ vader, p. 14). Hieruit kan geenszins blijken dat verzoeksters’ vader de vraag verkeerd begrepen heeft, dan wel dat er verwarring is ontstaan over het begrip gezin/familie, wel integendeel.

2.5.12. Uit voorgaande kan slechts blijken dat zowel het gezin als de familie van verzoeksters gekant zijn tegen besnijdenis.

2.5.13. In hun verzoekschrift wijzen verzoeksters erop dat *“op basis van de informatie uit de COI Focus (cf. administratief dossier) worden afgeleid dat uit het meest recente onderzoek (het MICS-onderzoek uit 2014) blijkt dat vrouwenbesnijdenis meestal wordt uitgevoerd bij meisjes tussen de vier en veertien jaar (COI Focus p. 23)”* en betogen ze dat de objectieve informatie met betrekking tot de leeftijd van

uitvoering van VGV in Soedan inderdaad bevestigt dat het niet onaannemelijk is dat “verzoeksters vooralsnog gespaard bleven van deze praktijk maar in de periode voor hun vertrek een toenemende druk ervoeren om de ingreep uit te laten voeren, daar minstens eerste verzoeksters stilaan de courante maximumleeftijd van de ingreep naderde”. De Raad herneemt dat geen geloof wordt gehecht aan het door verzoeksters’ grootvader gestelde ultimatum en dat hun (uitgebreide) familie gekant is tegen besnijdenis. Aldus tonen verzoeksters niet concreet aan dat, gezien eerste verzoekster stilaan de courante maximumleeftijd van de ingreep nadert, zij daadwerkelijk het risico loopt om te worden besneden in geval van terugkeer naar Soedan. Het algemene gegeven dat meisjes meestal besneden worden wanneer ze tussen de vier en veertien jaar oud zijn en eerste verzoekster deze leeftijd nadert, houdt niet in dat eerste verzoekster zal worden besneden in geval van terugkeer naar Soedan. Bovendien indien de vaders’ vader dermate geobsedeerd was door dit gegeven dan kan niet worden ingezien dat hij zijn zoon liet trouwen met een onbesneden vrouw, noch dat hij - dit wetende - de besnijdenis van zijn kleindochters dermate lang in het ongewisse zou laten.

2.5.14. Ook waar verzoeksters er in hun verzoekschrift op wijzen dat uit de COI Focus blijkt “dat de ingreep in de meeste gevallen uitgevoerd wordt tijdens de schoolvakantie, tussen april en juli”, wat ondersteunt dat “hun grootvader bij het stellen van zijn ultimatum aan de ouders aangaf dat hij wilde dat de besnijdenis na de examens van verzoeksters zou plaatsvinden”, herneemt de Raad dat gelet op voorgaande geen geloof wordt gehecht aan het door verzoeksters’ grootvader gestelde ultimatum. Het is niet omdat verzoeksters’ beweringen overeenstemmen met publiek gekende informatie, dat deze waarachtig zijn.

2.5.15. Verzoeksters wijzen in hun verzoekschrift voorts nog op het verband tussen het opleidingsniveau en de prevalentie van VGV in Soedan. Verzoeksters stellen dat, hoewel “verwerende partij er in de bestreden beslissingen steevast vanuit gaat dat de hoge scholingsgraad van de familie van verzoeksters erop wijst dat het risico in hun hoofde kleiner zou zijn”, uit de COI Focus blijkt dat “het verband scholingsgraad-VGV onduidelijk is: “Het verband tussen opleidingsniveau en genitale verminking is niet helemaal duidelijk. Enerzijds zijn volgens de bevraging van 2010 ongeschoolde vrouwen vier keer meer geneigd om de instandhouding van de praktijk te steunen, dan vrouwen met een middelbare of hogere opleiding. Anderzijds zijn volgens diezelfde bevraging uit 2010 dochters van ongeschoolde moeders minder vaak genitaal verminkt dan dochters van geschoolde moeders. ” (COI-Focus p. 42) (eigen onderlijning)”. Verzoeksters menen dat de verschillen die uit deze studie van 2010 voortvloeien overigens niet te minimaliseren vallen. Ze wijzen erop dat “56% van de ongeschoolde vrouwen” genitaal verminkt is, in vergelijking met “76% van de vrouwen met enkel een basisopleiding en 92% van de vrouwen met een middelbare school- of hogere opleiding”. Verzoeksters stellen vast dat dezelfde “trend blijkt uit de MICS-studie van 2014: de prevalentie van VGV neemt toe van 76,8% bij ongeschoolde Soedanese vrouwen tot 90,4% bij vrouwen met een lagere school opleiding, 92,1% bij vrouwen met een diploma middelbaar onderwijs en 91,8% bij vrouwen die hoger studies gevolgd hebben (COI-Focus p. 20-21)”. Ze halen aan dat dit markante verschillen zijn, die wijzen op een verhoogd risico in hoofde van vrouwen in een geschoolde omgeving.

2.5.16. De Raad stelt vast dat verzoeksters uitgaan van een verkeerde lezing van de COI Focus “Soedan. Vrouwelijke genitale verminking” van 30 september 2016, toegevoegd aan het administratief dossier en geciteerd in het verzoekschrift. Uit deze COI Focus blijkt inderdaad dat uit de MICS-studie van 2014 - dus intussen 6 jaar geleden -, gepubliceerd door UNICEF in 2016, “dat de prevalentie van VGV bij vrouwen tussen de 15 en 49 jaar toeneemt naarmate de scholingsgraad” (COI Focus “Soedan. Vrouwelijke genitale verminking” van 30 september 2016, p. 21). De Raad merkt op dat verzoeksters tot op heden buiten deze leeftijdsgroep vallen. Evenwel wordt in de COI Focus vermeld dat uit de MICS-studie van 2014 blijkt dat het opleidingsniveau een determinerende rol kan spelen wat de houding ten opzichte van VGV betreft, “16,9 % van hoogopgeleide vrouwen gaat akkoord met het verderzetten van deze praktijk in vergelijking met de 55,0 % van de ongeschoolde vrouwen” (COI Focus “Soedan. Vrouwelijke genitale verminking” van 30 september 2016, p. 21). Tevens blijkt dat armere huishoudens meer geneigd zijn om de VGV-praktijk verder te zetten dan leden van de rijkste huishoudens (COI Focus “Soedan. Vrouwelijke genitale verminking” van 30 september 2016, p. 21). Bovendien dient onderlijnd dat de MICS-studie toont dat het opleidingsniveau van de moeder een invloed heeft op het besnijdenisrisico van haar dochter in Soedan, met name “[h]oe hoger het onderwijsniveau van de moeder, hoe minder het risico op VGV voor de dochters. (33,6 % van de dochters van ongeschoolde moeders hebben een vorm van VGV ondergaan tegenover 32,7 % bij moeders met enkel een basisopleiding, 28,6 % bij moeders met een middelbare school opleiding en 15,2 % bij hoogopgeleide moeders (universiteit/hogeschool)” (COI Focus “Soedan. Vrouwelijke genitale verminking” van 30 september 2016, p. 22).

Uit voorgaande COI Focus kan aldus geenszins worden afgeleid dat verzoeksters een hoger risico zouden lopen om te worden besneden omwille van het hoger opleidingsniveau van hun moeder, integendeel, het risico is beduidend lager.

Deze vaststellingen aangaande de correlatie tussen het opleidingsniveau van de moeder en het risico op besnijdenis van de dochter worden overigens bevestigd in de recentere COI Focus *“Soedan. Vrouwelijke genitale verminking”* van 19 maart 2019 (*“One significant explanatory factor for the practice of FGM is the person’s level of education, where higher education according to the sources consulted reduces the likelihood of performing FGM on your daughter”*, p. 5; *“There is a statistically significant difference between uneducated women, of whom just over half think that genital mutilation should continue to be practised, and highly educated women of whom just under 17 percent think that”*, p. 13, bron: Sudan NCCW, 2016). Evenwel dient opgemerkt dat de COI Focus van 2019 melding maakt van het feit dat de proportie hoogopgeleide vrouwen die besneden zijn licht hoger is dan ongeschoolde vrouwen, doch dat het verband tussen het gegeven dat een vrouw besneden is en haar opleidingsniveau onduidelijk is. Dit betreft hoe dan ook de vrouwen zelf - die aldus (enkele) decennia geleden werden besneden - en niet hun dochters. In de COI Focus wordt benadrukt dat de kans dat dochters van hogeropgeleide vrouwen worden besneden 15,2 % is, terwijl die van dochters van ongeschoolde moeders 33,6 % bedraagt (*“The proportion of genitally mutilated women is slightly lower among women who have not been educated, 76.8 per cent, while educated women are more exposed. (...) As NCCW 2016 writes, it is unclear whether there is actually a connection between whether a woman is mutilated or not and her level of education. However, whether or not a daughter is exposed varies significantly based on the woman’s level of education. The probability that a daughter will be subjected to genital mutilation seems to decrease with the level of education, such that only 15.2 per cent of girls whose mother is college-educated have been mutilated, while 33.6 per cent of the girls whose mothers have no education at all have undergone the procedure.”*, COI Focus *“Soedan. Vrouwelijke genitale verminking”* van 19 maart 2019, p. 16).

Uit voorgaande informatie blijkt aldus dat het opleidingsniveau van de moeder een rol kan spelen bij de kans dat dochters besneden worden. Hoe hoger opgeleid de moeder, hoe kleiner het risico dat de dochter besneden wordt. Verzoeksters hun verwijzing naar de algemene cijfers en informatie met betrekking tot de praktijk van VGV in Soedan kan dus niet overtuigen.

2.5.17. Hoe dan ook elke verzoek om internationale bescherming dient individueel te worden beoordeeld. Hoewel de algemene informatie in het voordeel van verzoeksters spreekt dient zoals hoger gesteld herhaald te worden dat verzoeksters' beide ouders hooggeschoold zijn en gekant tegen de praktijk van besnijdenis, alsook hun grootouders. Voorts kan niet aangenomen worden dat verzoeksters' (uitgebreide) familie zich aan hen opdringt, zoals hoger gesteld kunnen de gewijzigde verklaringen inzake verzoeksters' hu grootvader die een ultimatum zou hebben gesteld om verzoeksters te besnijden niet worden aangenomen.

2.5.18. In hun verzoekschrift benadrukken verzoeksters verder dat hun moeder zelf *“het slachtoffer is geworden van een VGV Type III (stuk 7)”*. Zij wijzen erop dat ondanks *“het feit dat ook verzoeksters moeder afkomstig is uit een hoogopgeleide familie (haar vader was ingenieur), dat ook haar familie hevig gekant was tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis, dient te worden vastgesteld dat zij het slachtoffer is geworden van de meest verregaande vorm van VGV mét toebrenging van een ernstig bijkomend letsel naast de vagina”*. Verzoeksters halen aan dat in de bestreden beslissing ten aanzien van hun moeder *“(die werd hernomen in de actueel bestreden beslissingen, stukken 2-6) werd louter vastgesteld dat een dergelijke besnijdenis zonder medeweten door een vroedvrouw een uitzonderlijke situatie betreft. Een gelijkaardig scenario voor verzoeksters wordt door verwerende partij onaannemelijk geacht. Nochtans dient te worden vastgesteld dat mevrouw M., die zich in een zeer gelijkaardige situatie bevond als verzoeksters (hooggeschoolde familie, negatieve houding van familie), wel degelijk het slachtoffer van een dergelijke onvrijwillige besnijdenis is geworden.”*. Deze vaststelling wijst er volgens verzoeksters duidelijk op dat *“de conclusie van verwerende partij als zouden een hoge scholingsgraad van de ouders en het feit dat de hele familie gekant is tegen besnijdenis ertoe leiden dat de vrees voor dergelijke verminking ongegrond zou zijn, verkeerd is”*.

2.5.19. Waar verzoeksters in het verzoekschrift wijzen op de besnijdenis van hun moeder en stellen dat hoewel besnijdenis door de vroedvrouw zonder voorafgaande toestemming geen wijdverspreid fenomeen is, wel degelijk voorkomt in Soedan, dient benadrukt dat de Raad hierover reeds heeft geoordeeld in het hierboven aangehaald arrest dat de besnijdenis van verzoeksters' moeder na haar eerste bevalling een uitzonderlijke - en weliswaar kwalijke - gebeurtenis uitmaakte.

Bovendien wees de Raad erop dat niet kan worden ingezien dat verzoeksters' moeder, als hoogopgeleide en zelfstandige vrouw die deze praktijk heeft meegemaakt, verzoeksters bij een eventuele bevalling in Soedan niet zou kunnen beschermen tegen genitale verminking door de vroedvrouw aan te spreken, te meer omdat uit de toegevoegde informatie blijkt dat de moeders in de eerste plaats de beslissingen nemen inzake besnijdenis en herinfibulatie en aldus de actoren van vervolging zijn inzake besnijdenis. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat – in zoverre nodig - verzoeksters hun moeder niet kan aanwezig zijn bij de bevalling om haar dochters te beschermen tegen een vroedvrouw die enkel om lucratieve redenen een besnijdenis zou uitvoeren. Bovendien kunnen verzoeksters hun ouders een vroedvrouw op voorhand aanspreken, indien nodig. Dergelijke kwestie is – het zij herhaald, in zoverre nodig - een geval van organisatie en geld, niet van gewoonte of overlevering.

2.5.20. Uit het voorgaande vloeit dan ook voort dat er geen of onvoldoende nieuwe elementen aanwezig zijn om de genomen beslissing – in het kader van de verzoeken om internationale bescherming van verzoeksters' ouders – om te buigen. De loutere omkering van de verklaringen omtrent de houding van verzoeksters' grootvader langs vaderskant omtrent vrouwenbesnijdenis volstaat, gelet op voorgaande niet. Integendeel verzoeksters hebben ouders met een uitgesproken tegenkanting tegen besnijdenis, grootouders die dit steunen en een familie met invloed en financiële middelen.

2.5.21. De medische attesten, waaruit blijkt dat verzoeksters niet besneden zijn, kunnen verzoeksters' voorgehouden vrees voor besnijdenis in geval van terugkeer naar Soedan niet aantonen. De vaststelling dat verzoeksters - ook het oudste dochtertje - niet besneden zijn is daarentegen wel een aanwijzing en bevestiging dat verzoeksters' ouders wel degelijk in staat waren om verzoekster tegen vrouwelijke genitale verminking te beschermen. Ter terechtzitting blijken geen enkele redenen om te twijfelen aan de waarachtigheid van de opvattingen van de ouders ter zake, noch aan hun inzet en mogelijkheid om – desgevallend – hun dochter te beschermen.

2.5.22. Wat betreft de drie verschillende medische attesten die aantonen dat verzoeksters' moeder wel degelijk besneden is (type III), dient opgemerkt dat niet betwist wordt dat verzoeksters' moeder besneden is. Uit het hierboven aangehaald arrest van de Raad in het kader van verzoeksters' ouders verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat de besnijdenis van verzoeksters' moeder na haar eerste bevalling een uitzonderlijke gebeurtenis uitmaakte. Tevens werd gesteld dat verzoeksters' ouders hun vrees in hoofde van verzoeksters niet aannemelijk wisten te maken, met name omdat de actor van vervolging niet geconcretiseerd kon worden en omdat heel hun familie gekant is tegen vrouwenbesnijdenis.

2.5.23. De overige neergelegde documenten kunnen deze bovenstaande beoordeling niet wijzigen. Wat betreft de schoolrapporten (uit Soedan) van verzoeksters D., M., J. en A. en het Belgisch schoolattest van verzoekster A. (opgesteld door haar leraar in de Hasseltse OKAN klas) verwijst verzoekster A. wel naar haar resultaten in haar Soedanees schoolrapport die beduidend minder zouden zijn na haar laatste examens in het derde semester – ten gevolge van de druk die zij zou hebben ervaren naar aanleiding van het gestelde ultimatum van haar grootvader (notities A., p. 6). Uit de rapporten blijkt echter dat de resultaten tijdens het derde semester niet beduidend minder zijn te noemen, en zelfs indien dit wel het geval zou zijn, vormt dit niet noodzakelijk een aanwijzing voor het beweerd gestelde ultimatum van verzoeksters grootvader, waar zoals hierboven aangehaald geen geloof aan gehecht wordt. Wat betreft de medische problemen van verzoeksters J. en A en van hun vader, die blijken uit de door hen neergelegde medische documenten, dienen zij zich te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het paspoort van verzoeksters' vader staft zijn identiteit en nationaliteit, welke in deze niet worden betwist.

2.5.24. Aldus werden de door verzoeksters aangehaalde feiten reeds in het kader van hun ouders verzoek om internationale bescherming beoordeeld.

2.5.25. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.6. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.6.1. Verzoeksters hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. Verzoeksters voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.8.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.8.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend twintig door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK